

Uši a Vítr

SKALICKÁ | KOZÁK | ROHÁČ | MARUSJAK | LUDVÍKOVÁ | LANDA | ODPAD | HORÁK | VÁCLAVEK | KREJZEK | TA PÁJKA | VLACH & ČURA | MACHOVEC | J.E.F.

Rozhovor: Krystyna Skalická

Písničkářka, harmonikářka, loutkoherečka a matfyzkačka, narozena v polské rodině v Třinci, v současnosti žije v Praze. Krystyna zpívá své písně česky, polsky, slovensky a v těšínském nářečí. V květnu 2015 vydala s Přáteli CD JEDEN TANIČ.

Ríkáš, že se nechceš v rozhovoru vracet do minulosti, tedy svých začátků, přesto se tě musím zeptat, protože mě to zajímá: v Třinci ses věnovala bře na klavír, na gymnáziu začala hrát v Českém Těšíně v amatérském divadle, to bylo ale klasické divadlo s živými herci, jak ses dostala k loutkám?

Loutky jsem obdivovala od dětství, do školy k nám jezdilo loutkové diva-

Krystyna Skalická. Foto: Vojta Stádník

dlo Bajka z Těšína, které existuje dodnes. Když jsem pak začala učit ve škole, během hodiny fyziky jsem jednou spustila tabuli, zalezla za ni a pomocí psa vytvořeného z ruky jsem vyzpívala dětem látku operním hlasem, děti byly zticha, tak jsem přidala, to ticho ve třídě bylo podezřelé, tak jsem vykroukla. Vzádu ve třídě stál ředitel a smál se. Tam je asi můj začátek. Pak už to přišlo samo s mateřstvím, vytvořila jsem s kamarádkou loutkovou pohádku „Jak lišák k boulim na hlavě přišel“ pro naše děti, někdo ji viděl, pozval nás k sobě do zahrady, pak do školky a už to jelo.

(Pokračování na straně 2)

Potulný dělník Osmnáctý ročník

O víkendu 19. – 20. října 2018 proběhne v prostorách brněnského klubu Paradox 18. ročník festivalu poezie Potulný dělník, tentokrát s obzvlášť významným hostem – Chrisem Cutlerem, anglickým bubeníkem, jedním ze zakladatelů hnutí Rock in opposition.

pátek:

18:00 George Silverman and The Mask

19:00 Ťovajz & spol.: básně Zbyňka Havlíčka

19:45 Petr Čermáček (autorské čtení)

20:00 Tomáš Lotocki (autorské čtení)

20:15 Žen

21:00 Vojtěch Landa (autorské čtení)

21:15 Olga Čejková (autorské čtení)

21:45 Hameln

22:45 Jiříkovo vidění

23:45 Die Retardovaný Koksoflyn

sobota:

18:00 Jakub Čermák (křest sbírky Středohoří a CD Teorie dospělosti)

19:00 Petr Hruška (autorské čtení)

19:15 Ivan Motýl (autorské čtení)

19:30 Jakub Chrobák (autorské čtení)

19:45 V. J. Horák (autorské čtení a křest knihy)

20:15 Ivan Palacký & Lukas Simonis

21:15 Josef Klíč – Requiem za Magora

22:00 Chris Cutler & hosté z Agon Orchestra – Pocta Magorovi

23:45 Pátí na světě (písňové vydechnutí)

Ivan Palacký & Lukas Simonis

Projekt předního českého hudebního experimentátora a architekta Ivana Palackého a holandského kytaristy Lukase Simonise. Ivan Palacký (narozen 1967) využívá jak kytaru, tak pletací amplifikovaný stroj Dopleta 180 a přidruženou elektro-niku (např. preparované diktafony). Společně s Jennifer Helia DeFelice vystupoval ve formaci Sledě, živé sledě a také v duu Tílko. Dále spolupracuje s Filipem Cenkem (Koberce, záclony), s duem Cremaster, Ruth Barberán a Margaridou Garcia, Willem Guthriem, Andreou Neumann ad. Lukas Simonis (narozen 1961) je holandský kytarista, specializující se na industriální hudbu a noise rock. Hrál v kapelách Dull Schicksal, Trespassers W, Morzelppronk, AA Kismet, Liana Flu Winks, VRIL, Stepmother, Perfect Vacuum a Coolhaven. V jeho rodném Rotterdamu organizuje koncerty, festivaly a podobné akce, zaměřující se na experimentální umění.

Chris Cutler & hosté – Pocta Magorovi

Program s Magorovými básněmi a filmy s hudebním doprovodem legendy Rock in opposition Chrise Cutlera a muzikantů z Agon orchestra. Chris Cutler (narozen 1947 ve Washingtonu) je legendární britský bubeník, který svou první skupinu založil v roce 1963. Od počátku 70. let hrál v kapelách Henry Cow, Art Bears, Cassiber, News from Babel, Pere Ubu, The Pedestrians či The Science Group. Spolupracoval také s Ivou Bittovou, Tomem Corou, Fredem Frithem, Gong či The Residents. Chris Cutler také dvakrát vystoupil na pražských jazzových dnech, a to v roce 1979. S Chrisem vystoupí převážně muzikanti z Agon orchestra, jmenovitě Ivan Bierhanzl (basa), Ivan Acher (videoprojekce a audiosamplý), Martin Čech (flétna), Ivan Manolov (elektrická kytara), Michal Nejtek (klávesy) a Jan Šimůnek (elektrické housle).

Hodně písní mizí v nebi

Na tabací harmoniku jsi vlastně začala brát kvůli loutkám, aby jsi děj podbarvila budbou, kdy jsi začala skládat vlastní písně a co tě k tomu vedlo? Co tě inspiruje obledně textového sdělení posluchačům?

Na začátku jsem začala zhudebňovat sms zprávy jen tak pro legraci, psali jsme si krátké básně a ten druhý odepisoval. Tak zůstaly texty zapsané v mobilu. Dodnes jsou mé texty vždy spojené s nějakým osobním zážitkem nebo zhudebňuji texty lidí, které znám. Hodně písní mizí v nebi, protože jsem líná si je zapisovat.

Máš vlastní loutkové divadlo Krasobled, podílíš se na projektu Loutky v nemocnicích, můžешь přiblížit, o co se jedná?

„Loutky v nemocnici“ založila a vede frontmanka kapely Zuby nehty Marka Míková. Je nás celkem 17 osob a hrajeme v nemocnicích, léčebnách a hospicích v celé republice. V léčebnách a lázních hrajeme loutkové pohádky a v nemocnicích vytváříme nahodilé dvojice, ve kterých je vždy jeden hudebník a druhý loutkoherec. Jdeme za dětmi na oddělení, zpíváme jim u postýlky písničky a hrajeme krátké divadlo nebo si naše loutky povídají s jejich hračkami v postýlce. Děti většinou procitnou a hrají si s námi. Dnes jsou v nemocnicích s dětmi i rodiče, takže se snažíme pobavit i je.

Vyšlo CD Létající perla, kde máš také svou píseň. Kdo je na CD zastoupen a při jaké příležitosti vyšlo?

Je to v pořadí čtvrté CD pro děti v nemocnicích. Doposud tři vydaná CD nahrávaly

Loutky v nemocnici samy. Tentokrát písničky pro děti nahrály kapely Vltava, Vypsaná fixa, Tata Bojs, Už jsme doma, Zuby nehty, Květy, Původní Bureš, Mantaban, Iritující Pýchora, Mandrage, Tornado Lue, Beata Hlavenková, Petr Váša, já s přáteli a Loutky v nemocnici.

Moje píseň Romadur vznikla náhodně při jarním úklidu balkonu, kde jsme objevili od ledna zapomenutý romadur. Moje dcera ho nechtěla vynést do koše před náš dům, protože sousedé by řekli, že smrdí jak zralý romadur. A k tomu návštěva, Romana s Romanem, se už blížila k Praze. Takže píseň byla hned hotova, vznikla vlastně sama.

Tvé CD „JEDEN TANI EC“ (2015) obhodnotil literární a hudební kritik Jan Rejžek jako nejlepší tuzemské CD, které v tom roce vyšlo. Jak si tobo ocenění považuješ? Připravuješ nějaké další CD, s kým jako doprovod a kdy se na něj máme těšit?

Byla jsem oceněním velmi zaskočena. Přčetla jsem si to v Lidových novinách na Silvestra u kamarádky Dity Pepe. Normálně by jsme Lidovky asi nečetli, ale byl v nich článek o Ditě, tak jsme sehnali ty noviny na benzince. Jak to čteme, koukám, že je tam i Hitparáda Jana Rejžka. Tak čteme i toto... zahraniční deska roku: Benjamin Clementine a ejhle! domácí deska roku můj JEDEN TANI EC. Jana Rejžka jsem předtím osobně neznala, takže mě fakt překvapil. To moje CD dostal od Čestmíra Klose na pohřbu Ladislava Kantora. Všem velké díky! Byla jsem ráda, že Honza pak pouštěl ty písně na svých poslechovkách. Pohárek vína jsem s ním velmi

ráda vypila.

A další CD? První jsem vydala v padesáti, druhé snad tedy v šedesáti.

Vystupuješ s harmonikou jako písničkářka, často společně s jinými muzikanty, Míšou Kalašovou – klarinet, Liborem Heřmanem – kontrabas, Frantou Kostlánem – kytara, hodně mně dostalo, když v Retězové (Galerie v Praze, pravidelné měsíční večery Franty Kostlána a Marwana Alsolaimana „Kruh kolem obně“), jste s Františkem dali zhudebněnou báseň od Skácela „Andělé“, ty jsi pak strhla ten text v polštině, který ještě více umocnil spolu s tvým zpěvem prožitek vnímání. Překládáš nějaké další české básníky do polštiny nebo polské do češtiny?

S Míšou a s Liborem hrajeme moje písně a s Františkem hrají zase já jeho písně. Máš pravdu, i mně se moc líbí jeho zhudebněné texty Jana Skácela. Přišlo mi líto, že ta jeho krásná hudba zní tak krátce, tak jsem ji prodloužila o mé polské sloky. Jinak polské básníky si netroufám překládat, jsou na to jiní. Snad jen občas příležitostně pro kamarády a jednou jsem soutěžila v překladech Jacka Kaczmarského, soutěž tehdy vyhrál zaslouženě Petr Motýl, byla jsem s P. Vránou třetí. Před dobrými překladateli smekám!

JEF: Vystupuješ napříč republikou na nejružnějších, často podivných místech, na mnoha večerech, samostatných nebo s někým, jsem byl přítomný, Galerie Vokno Ovsračín, Malá scéna u Skaláka Festival Napříč, hospoda Ponorka Olomouc, Magorova studánka, Cs. večery U Prince Miroslava, někdy jen tak na zahradě u obně, na vernisážích, v galeriích i v synagógách, často v Domečku, jak se tam cítíš? Býváš označována „písničkářka, co se bláší k folku a undergroundu“, kde hraješ nejraději? Zaplivaná hospoda, zbořená stodola, nebo koncertní sál, kožená křesla a posluchači, co během koncertu nechlastají pivo, nekouří a občas poslouchají a mezitím si sdělují své zážitky...?

Dost mě baví hrát v různých prostředích. Vždy si to tam ale musím chvíli očuchat, než začnu hrát. Stejně ráda zahraji na velké scéně na nádvoří zámku, jako v malém zaplivaném klubu. Stejně písně tak zní často velmi odlišně. Sama se občas překvapím. Nejraději hrají v prostoru, který je sám o sobě inspirativní. Baví mě se mu přizpůsobit. Zbořená stodola by byla fajn. Výzvou jsou i vernisáže, kde nejsem ta hlavní, ale hudba je jen doplněním obrazů. To mě baví, doplňovat. Velkým zážitkem bylo být a hrát v létě na festivalu divadla Węajty v Polsku se skvělými hudebníky přímo na placu.

Polština je vlastně tvým rodným jazykem, jezdíš do Polska často?

O prázdninách jezdíme prozkoumat vždy nějakou část Polska. Tento rok to byl nádherný severovýchod. Začli jsme ve Węajtech

S maňásky, RefuFest 2016.

S Liborem Heřmanem...

u Olsztyna na tzv. Warmii, pak jsme to vzali přes Mazurská jezera až k litevské hranici na tzv. Podlasie a pak kolem běloruských hranic přes hluboké lesy a zapadlé vesnice s cerkvemi, kostely, synagogami a mešitou tam žijících Tatarů až do Bělověžského národního parku. A tam na mě čekalo překvapení. Před 2 lety jsme vjeli autem do Gdaňska a skončili na chodníku, neboť před námi šel největší průvod, co jsem kdy viděla. Od hlav států, církve, vojáků, námořníků, po zástupy měst a vesnic se svými prapory. Byl to pohřeb Inky a jejího přítele, našli jejich kosti po letech pod chodníkem gdaňského hřbitova. Inka (Danuta Siedzikówna) byla popravena v roce 1946 ve věku necelých 18 let, během války bojovala v Zemské armádě a po válce proti komunistům. A teď jsem ejhle najednou stála v malé vesničce nečekané po 2 letech před pomníkem Inky v jejím rodišti. A co ke mně přijde nečekaně dvakrát, tomu se pak víc věnuji a čtu.

Co zamýšlíš, plánuješ do budoucna? Koncerty, spolupráci, texty, a vůbec, co bys chtěla?

Nejsem moc na plánování do budoucna. Spíš ke mně vždy něco přijde. Třeba teď rozhovor s tebou.

S Františkem Kostlánem dokončujeme jeho CD Ven, které pokřtíme asi v lednu. Dořežu svoji novou loutku – lesní pannu. S divadlem Wegajty odehrají koncert v Kaštanu. Se sborem Dobrovoly si pěkně zaviju i u Ládi Heryána na mši. S Loutkami v nemocnici dodělám představení Mauglí. S Janou Šteflíkovou se těším na hraní vánoční pohádky pro děti. A co bych si přála, snad více samoty někde v lesích.

Ještě k Magorově studánce a Cs. večeru, kde často vystupuješ. Jak se stalo, že Magor ti dal „posvěcení“, abys zhudebnila jeho texty? A Petr Bohunovský, organizátor těchto a mnoha jiných akcí, hrávala jsi často i u něho na dvorečku, jak jsi ho vnímala?

S Magorem jsme vystupovali na Čs. večeru u Petra Bohunovského v jeho skvělé hospodě na Smíchově, která už dlouho není. Moc se mi líbily ty nové verše, co Magor četl. Tak jsem mu řekla, že by to byly pěkné písně a on mi ty svoje papíry všechny dal a řekl, ať si s tím dělám, co chci. Za rok jsem mu pár z nich na stejném místě zazpívala.

A Petr, to byl skvělý člověk. Jeden z těch, co mají anténu. Když jsem se občas chtěla na to moje hraní už vykašlat, z čista jasna zavolal, jestli nechci přijít zahrát, že se mu to moje hraní líbí. Petr, to byla moje tichá duševní podpora. Myslím, že dělal hodně skvělých věcí, o kterých nevíme.

Otázky – Miky Marusjak

Miky Marusjak a Krystyna Skalická v olomouckém Divadle hudby, rok 2015.

INZERCE:

Tel.: +420 542 210 46
info@jacobbrno.cz
Brno, Jakubské náměstí 7

Jacob Brno

Ať už Vás uchvátí naše skvělá poloha, osobní přístup nebo jedinečné skloubení tradice a moderny, jedno je jisté – už nikdy nebudete chtít jít jinam.

Sépiovou kostí:

Vladimír Jaromír Horák

Narozen v roce 1960 v Přerově, v současné době žije v Ostravě a příležitostně pobývá na několika místech v Beskydech. Věčný poutník a hledač lásky, toho nekonečného vesmírného citu, bez omezení a bez hranic. Citu, který dává opravdovou radost, ale i opravdovou bolest. Hledač krásy, blaženosti, radosti a dobra. Hledač působení věčné a nekonečné kosmické energie, absolutního Ducha, Boha, věčného a nekonečného bytí, absolutní podstaty a základu všeho, hledač vědomého života. Básník, umělecký fotograf, publicista, příležitostný textař a autor divadelních skečů a pohádek. Formuloval podstatu uměleckého směru DeDeArt Photography, jako hledání krásy v detailu destrukce každodenní reality, krásy, která je všude kolem nás. V roce 2016 vydal svou první básnickou sbírku Krůpěje krve v trní a v roce 2018 svou druhou sbírku Ve skořápce schován pták (obě u Ears&Wind Records).

KDYŽ HLEDÍŠ DO TICHA

Tvůj uhrančivý pohled
z šedavého stínu
z rozpukané skály
kde je jen vlhko a tma
Tvůj uhrančivý pohled
bez otázek a bez odpovědí
když hledíš do ticha
přichází sen...
Závora zapadla
za tvými zády
v prostoru
ve skále
kde není už nic.
Ale i tady je vesmír
a železné mříže
to jsou jen tyče
jen nevinný chladivý kov
a mezi nimi
je prázdný a nekonečný prostor
svobodný a otevřený
kde můžeš létat
a kde můžeš také i snít...

TAKÉ TY MUSÍŠ...

Pod trsem břečtanu
torzo křížifixu
jen s rukou a nohou
Kristova utrpení
Krůpěje rosy

před východem slunce
Vrzání dobytčáků
nabitých k prasknutí
a jako pozdrav... kopanec
Vítr se utiší
a tma pomalu objímá
dětským křikem unavenou krajinu

PRCHAVOST KAČENÍCH KŘÍDEL

V rozpačitém pohledu
z rezavého mostu
do vlnek ticha
plného kačeních křídel
cestu nespatriš
Prchající čas života
život
který hledáme
život
který už tu není
Kde je
kam zmizel
V sevřené pěti
podzimu žití
padá soumrak
na konci zimy
kdy svítí rudé slunce
a uzavírá včerejší den

SLYŠÍM TVŮJ DECH

Jaro nezaženeš
v zahradě bažantů
a vytrhané peří
už létat nebude
Na křídlech ticha
v němém usebrání
odcházejícího večera
slyším tvůj dech

V TICHÉ BOLESTI ODPUŠTĚNÍ

Náhrobky bez křížů
na podupané zemi
zívají do prázdna
Kříže na Golgotě

v tiché bolesti
odpuštění
Vnímání ticha
kdesi v předjaří
Pustina asfaltu
rozpukaná mrazem
cení své zuby
na sněhová mračna
objímající nekonečnou čáru
zterešlého obzoru
němého tušení

SE ZATAJENÝM DECHEM

Někdy přichází čas
kdy existuje láska
nezištná, tichá
hebká jak chmýří
které si létá v podvečerním vánku
těsně nad zemí
To je ta doba
kdy létáš kdesi vysoko
v mléčné dráze
v mezihvězdném prostoru
kde neexistují žádné hranice...
...vzpomínáš si
jak jsme před časem
v něžném obětí
pozorovali hvězdy?

VE SKOŘÁPCE SCHOVÁN PTÁK

Blyštivá zrcátka kaleidoskopu
poslední tón rozšlapaných houslí
jediné co má opravdu cenu
je láska.
Milovat až za hrob
uprostřed černých děr ticha
tušíš to sama
had už ti svírá krk
stále silněji
a silněji
cestou rozvalin

*Ze sbírky Ve skořápce schován pták
Ears&Wind Records 2018*

Mikyho zápisník:

Klubové klubání

Sportovní fanoušci dávají najevo své sympatie a přízeň tím, že se oblékají do dresů a nosí čepice a šály v patričních klubových barvách. Na dresech nesmí chybět logo hlavního sponzora. Sponzoruje se nejen sport, ale i kultura. Platíme nákladné hudební produkce na náměstích. Ano, platíme všichni, i když se nám vystoupení umělců nemusí vůbec líbit. Objednala ho radnice a zaplatí se z kulturních fondů města, kraje, zaplatí se z našich daní. A o kousek dál od náměstí na rohu ulice akustický výkon buskera téměř zadarmo. Sponzátnost, opravdovost, nevyumělkovanost, nasazení a radost.

O nějakou ulici ještě dále od náměstí, kdesi ve sklepech, resuscitační úsilí majitele klubu udržet zařízení při životě. Tolik papírování, nařízení, předpisů, byrokracie, házení klacků pod nohy, stížností sousedů na hluk, kontroly Policie ČR ohledně dodržování zákona o nenalévání alkoholu podnapilým a mladistvým. Kdo chce psa bít, hůl si vždy najde! Majitel objektu často vypoví nájemní smlouvu nebo neúměrně zvýší nájemné. Někdo by se na to dávno vykašlal, zabalil to a rezignoval.

Važme si klubů a hospod, kde se může hrát jen tak u stolu a poslouchat muziku, co se nám líbí, posedět s přáteli u piva, pokecat. Kolik je takových podniků, kde mají začínající kapely možnost si zahrát? S mladickým nadšením zkouší v garážích a sklepech, často ani neumíme zařadit jejich hudební styl. Hrají po svém, ze srdce a s radostí. A kolik je klubů, kde se čte poezie, pokud to nejsou literární kavárny? Provozovatelé nadšenci a srdcaři dávno zjistili, že dotace nebo

granty dostává jen někdo, přesto kluby nebo podniky bez finančních injekcí z magistrátů nadále fungují.

Trochu jsme zlenivěli, zpohodlněli a taky si vytváříme osobní zámbrany, budujeme bariéry a zákopy. Lebedíme si ve své vlastní zasmrdlé bublině. „Kapely a program festivalu je výborný, ale já tam nepojedu, protože ho pořádá ten a ten!“ „Do toho klubu ani nepáchnu, protože tam chodí pro změnu ten a ten!“ Když chceme poslouchat muziku, co se nám líbí, osobní zášť odložíme u vchodu. Nemělo by nám vadit, že u protějšího stolu sedí „ten a ten“, asi se mu ta muzika taky líbí.

Podobně jako o Paganinim, Rasputinovi a jiných démonických osobách se o majitelích klubů šíří legendy: o jejich úžasných majetcích, užívání drog, divokých nočních mejdanech, nevěrách, smrtelných chorobách. Sepsáním těchto „zaručených zpráv“ by jistě vznikla objemná kniha. Můžete být klidní, díky „starým pověstem klubovým“ si budou mít i naši vnuci o čem povídat až jednou navštíví legendami opředený podnik. (Pokud klub „našeho mládí“ nebude přebudován na hernu s blikajícími automaty.) Tak si říká, jestli tím „demonizováním“ vlastně neživíme demony sami v sobě.

Mně osobně nevádí jít do metalového klubu na bluesový nebo jiný koncert. Komu se to nelíbí, ať si založí vlastní klub, třeba po vzoru Foglarových Rychlých šípů. Určitě to není tak jednoduché, jako vést zasvěcené pivní řeči.

Miky Marusjak

Za lubem:

Když jsem přemýšlel, na jaké téma bude tento článek, napadaly mne různé možnosti. Ale ty si schovám raději na dobu, kdy mne osloví redaktoři z Lolity.

Nakonec jsem se rozhodl podělit se s jednou vzpomínkou. Je na téma, které v poslední době dost často rezonuje, a snad nějak zasáhlo i Vás.

Je o základních hodnotách a pocitech, ... že se tak nějak vytrácejí...

Díky tomu, že jsem kdysi chvíli učil a dodnes ilustruji dětské knihy a dělám různé besedy, nezbyvá mi nic jiného, než se setkávat s mládeží.

A také s lidmi kteří mají jako povolání jejich výchovu.

Od té doby, co jsem si vyzkoušel učitelské povolání, vždy tvrdím, ti lidé potřebují přidat!!! Ani ne kvůli dětem, ale kvůli některým rodičům... Ale to by bylo na mnohem delší článek.

Dětem se však nevěnuji pouze učitelé, ale i mnoho dalších lidí v kroužcích, na trénincích, nebo třeba v knihovnách.

Jako jedna moje kamarádka Jitka S. Pracuje v jisté větší knihovně na dětském oddělení, a nebere to jen jako práci, ale i poslání.

Její aktivity v té oblasti jsou obrovské. Denně i několik besed se školáky, a také přípravy mnoha a mnoha akcí.

Tímto tedy jí vzdávám hold a přejdu na jednu besedu, kterou vedla, a zaujala mne natolik, že se stala tématem tohoto sloupku.

Tenkrát přišla na besedu do knihovny třída sedmáků. Téma bylo něco o hodnotách dneška.

Děti se usadily a paní knihovnice Jitka jim rozdala čisté papíry s tím, aby na ně napsali o tom, co je pro ně to nejdůležitější, jaké jsou jejich hodnoty a cíle. Jejich nechuť zmírnila tím, že jim oznámila že úvahy nemusí podepisovat. Po chvíli ony výtvary sesbírala, a pustila se do besedy.

Začala vyprávět docela známou pověst o tom, jak se na kouzelnou filipojakubskou noc otevřela před jednou matkou s malíčkým dítětem jeskyně s poklady. Matka vešla dovnitř, odložila děcko, a jala se v zástěře vynášet zlato a drahé kameny ven. Nosila, co se dalo, těšila se leskem, šperky, a stále jí to bylo málo... Najednou však zahřmělo a hora se zavřela. Matka zůstala uprostřed lesa před skálou, a dítě zůstalo uvnitř v jeskyni...

Knihovnice Jitka dovyprávěla pověst a řekla dětem, aby si představily, že ona je tou matkou, a ony mají právo jí soudit a říct jí, co si o ní myslí. Popravdě, po počátečním osmělování ji pubertální mládež nešetřila. Jitka procházela kolem nich a oni jí s potěšením sdělovali, jaká je to zrůda, zlá matka, hamižná kreatura, co pro peníze zapomněla na dítě, měla by se stydět, měla by se zabít, prostě odporná, lakotná a bezcitná špína, která si to neštěstí vlastně zasloužila... no, bylo to popravdě vlastně trochu i drsnější, holt, když pubertáci viděli, že si nemusí brát servítky, dali jí docela záhul.

Ale paní knihovnice to v pravou chvíli utnula a oznámila jim:

„Tak jste mi tedy dali docela zabrat, řekli mi, co si o mně myslíte, jaká jsem zrůda, co myslí jen na sebe, na majetek... tak dobře. Ale co kdybychom se teď podívali na to, co jste jako své hodnoty napsali vy, co vy, jako ti spravedliví, co mě právě tak odsoudili, máte za to nejdůležitější na světě, jaké jsou vaše přání a cíle...?“

Vzala ty sesbírané papíry, promíchala je a začala číst: „Prachy, jachta, vila, zlato, poršák, lambo vrtulník, peníze, doláče, truhla s diamanty, prachy, prachy a zase prachy...!“

Dětem pozvolna tuhly nadávkami rozjařené výrazy.

Když Jitka dočetla, odložila papíry a zeptala se jich: „Tak o kolik jsem horší než vy?“

Děti byly docela zaražené, v hlavách jim to očividně šrotovalo, a pak jim Jitka podala nové papíry se slovy: „Tak víte co, teď zkuste o tom víc přemýšlet a napište si to znovu.“

Po chvíli jí děti začaly odevzdávat mnohdy dokonce i podepsané papíry, a jejich hodnoty na nich byly docela jiné. Třeba: můj malej bráška, babička, naše rodina, zdraví...

Tohle je tedy můj sloupek o hodnotách, a snad vás příliš nenudil.

Děk Jitko a tobě podobným za to, že stále bojujete! I proti těm zrůdám co ty „peníze“ píšou na své čisté papíry stále dokola...

Venca Robáč

Úhly pohledu: Kráčíš s dobou, anebo se z tebe stává mamut?

Konzervativní páprdové byli vždy všem pro smích. Třeba dědeček s hůlkou, co si stěžuje na tu „tuc tuc“ hudbu. Ale přesto je páprdovství nevyhnutelné. Je snad dědeček Jan Saudek s o půl století mladší ženou fotící se nahý v kýčovitě póze pro Blesk o něco méně směšný? Jít s dobou prostě nejde věčně.

Jedna známá mi nedávno říkala, jak nesmyslné jí připadá nepoužívat tělesné tresty. „Když stojíš s děckama na křižovatce na hlavní magistrále, řekneš děcku, aby stálo a ono ti tam schválně vlítne, tak není čas vysvětlovat.“ Chápal jsem to. V ten stejný týden mi můj kamarád – otec malého synka – vyprávěl, že udeřit dítě je prohra. Že je třeba vysvětlovat. Ačkoliv jsem s trestající mamkou souhlasil, nic to nemění na tom, že tenhle názor už je v západní Evropě dávno pasé. Jestli jej chcete zastávat, riskujete, že se na vás budou dívat jako na starého Amíka, který vám vysvětluje, že oddělené autobusy pro bílý a černý nebyly zas tak špatnej nápad.

I já narážím na svoji vlastní konzervu prošlých fazolí v tomatě už nějaký čas. Třeba tento týden vysokoškolské brigádnice u nás v práci řešily mužské očumování. Chápal jsem, že je to nepříjemné, ale snažil jsem se naznačit, že ten problém nemá řešení, jelikož na fyzické přitažlivosti je založena značná část našeho seznamovacího rituálu. Tohle žádný zákon nezmění. Abych přirovnání k člověka s faunou dokončil, použil jsem výraz samec a samička.

Nasledoval šok všech dívek.

„To přece nemůžeš myslet vážně! Takhle se o ženě nemůžeš vyjadřovat! Jako o samičce.“

Všecké námitky, že nejde o pejorativní termín, ale o čistě neutrální biologický termín, byly marné.

Dlouhá debata nevedla nikam. Zkrátka jsem se dozvěděl, že pokud na užití termínu trvám, musím být připraven na to, že budu působit dojmem trapného starého sexisty.

Šel jsem ten večer domů a o celé konverzaci přemýšlel. Jakkoli se mi jejich argumenty zdály nesmyslné, nemohl jsem popřít fakt, že to ony jsou budoucnost – ony určují směr. A můžete se stokrát vztekat, že za vašich mladých let se říkalo Romům cikáni, ale dnes je to označení negativní. Co když je můj boj o samičku a samečka to samé. Neměl bych se vzdát a používat ten „správný“ slovník. Ale co když se nemýlím a dámy jen reprodukují to, co se naučily na školách, aniž by to mělo nějaký smysl? Je to boj o jazyk. O každé slovo. Jenomže pokud chcete bojovat s feministkami o užití výrazů, musíte být připraveni, že vás vyřadí ze slušné společnosti a skončíte s nálepkou Jakla, Konvičky či Trumpa. A mají tyto hnidopišské války o slova vůbec smysl? Není lepší se někam zašít a nechat jiné, ať vedou tuhle nekončící bitvu?

Nevím. Je přirozené, že se člověk chce líbit i mladší generaci. Není ale upřímnější přiznat si vlastní konzervatismus a nesledovat slepě mladý dav, který udává směr?

Čeká nás boj o slova a významy. Je třeba se nepodělat. Je třeba smířit se se zrcadlem, neodvracet zrak a střetnout se s tím pohledem konzervativního strejdy s řídnoucími vlasy. Ta mladá studentka, co s tebou sedí v kanceláři a ještě před pár lety by tě sama zvala na skleničku, už s tebou nikam nepůjde. Místo toho ti povypráví „srandovní“ příběh o tom, jak je její tatka stejně roztomile mimo, jako jsi ty. A tebe to zabolí. Dyka zajede hluboko. Ale ta bolest k tomu patří. Rána se otevírá novému světu, oxiduje a až se zahojí, vzejde z ní nový člověk.

Vojtěch Landa

Filmové okénko: Domestik (2018), režie Adam Sedlák

Zatímco se všichni kritikové předhánějí v tom, kdo vychválí Domestik víc, tak my diváci jsme si všichni kousali nehty nudou, čuměli do mobilů a modlili se, ať už ta natahovaná blbost proboha skončí! Jako kraťas na 30 minut to mohlo být moc dobré, ale NIC, vůbec NIC se tam neděje! Co se děje na konci, nevím,

odešel jsem asi po 90 minutách. Sedět tam dál mi přišlo jako marnit čas. Námet zněl dobře: vrcholový cyklista, jeho žena a jejich vztahová krize natočená v uzavřeném prostoru jednoho bytu. Režisér má asi pocit, že když na začátku nechá 2 minuty scénu, kde v pozadí hrdina zuřivě šlape na rotopedu a hrdinka si měří teplotu a vaginální hleny, takže nám ti něco hlubokého sděluje o světě a o nás. No, nevím... hluboko zajel asi jen ten teploměr. Jinak ten záběr mohl trvat 5 vteřin a řekl by to samé. A tak je to s celým filmem. Veliké zklamání.

Masaaki Juasa : Night is short, walk on girl (2017)

V originále Joru wa midžikaši aruke jo otome. Noc v japonském velkoměstě. Podivné posta-

vičky a charaktery a jedna neméně šílená dívka jako hlavní hrdinka. Název filmu hovoří za vše: Noc je krátká, děvče, tak pospíchej. Japonsko! Milovníci absintu, oldchoolových předinternetových pornokreseb, chození naostro a klubu přátel zahnědlých nikdy nepraných trenek – ti všichni jsou v kině vítáni.

Vojtěch Landa

J.E.F.: O bolesti

Jsou bolesti, které se nedají vydržet. Jsou vnitřní, a není možno před nimi utéci. Není kam. A není odkud, protože uvnitř je jenom bolest, a nic jiného. Dodnes jsem tento stav nepochopil. Jak je možný, jak k němu došlo, jak jsem jej mohl přestát, vydržet, jednoduše – přežít? Nevím. Jen vím, že jsem věděl a žil pocitem, že buď jsem již zcela umřel a odumřel úplně všemu, anebo naopak vůbec neumírám, a něco takového, jako je smrt neboli odchod z tohoto viditelného světa jinam, se mne vůbec netýká, a nemám na něco takového vůbec pomyslení, jenom jako když se procházíte v čerstvé rose po zahradě, bosí, mezi stromy, slunce zrovna vyšlo, vy se hřejete v jeho milostiplných paprscích, kdo by pomyslel na smrt? Kdo by se trápil tím, že toto vše jednoho dne pomine? Buď nepomine, potom jsme v Ráji, nebo nějaký odchod nás někdy a někam – možná, snad – čeká, ale na to vůbec nesoustřeďujeme žádnou ze svých průběžně v čase vynořujících se myšlenek. Je to jakási totožnost bytí. Imanence. Něco, co je, a v čem i my jsme. A bez nás by to nebylo, a bez tohoto jediného bytí by nebylo nic, co na nás a na naše póry dopadá. Včetně té bolesti, která současně je, a není. Kdyby byla, nemohli bychom ji přežít. Přežijeme ji jen proto, že přežijeme sami sebe. Sebe sama. Ale právě a jen – v tomto Bytí. Teď zpětně nedokážu racionálně uchopit, co by to mohlo být jiného než Bůh. Ale nevím, zda jako člověk toto správně nazývám či interpretuji, ale jiného slova nemám.

(Kapitola z knihy J. E. F. „Vzdálené světlo ve dveřích“, které vydává nakladatelství Dauphin v roce 2019)

Odpověď na anketu RR, „Jaký je Váš názor na současné Lidovky - 125 let od založení?“:

Přátelé, ptáte se mě na „Lidovky“. Ale já už neříkám – Lidovky, nýbrž výhradně Lidové noviny. Lidovky to nejsou od r. 2013. (Byl mi sice bližší původní název Moravské listy, ale konec konců i masarykovské Lidové noviny jsou důstojné a veskrze akceptovatelné, včetně místa jejich vzniku, Brna, jakož i účtyhodných tvůrců tohoto listu.) Nejsou to „Lidovky“, které nosila z nákupů paní Věruška Nováková-Brázdová spolu s každodenními rohlíky, mlékem a máslem. Jako je nosila s ranním nákupem řada vzácných osobností našeho národa, našeho jazyka, naší kultury. Nebyl zanedbatelný ani jasný zahraničně politický nadhled, korespondující s prvorepublikovou demokracií. Dnešní noviny tohoto jména jsou mrtvy. Představují jakýkoli jiný vulgární novinový papír, týž, jakým je již po řadu let pucován mozek národa. Ne případně tím, co v těch novinách (snad) je, nýbrž tím, co tam – zcela zásadně a nepominutelně – není. Nevěřil jsem, že lidskou mozkovnu je možno radýrovat takovým způsobem, jak zažívám dennodenně v přímém přenosu, za mé osobní, oněmělé účasti. Pokládal jsem vždy brain washing za vynález fantastů, mně osobně velmi vzdálených tvůrců science-fiction, nikoli za něco, co by do mého života vůbec mohlo jakkoli vstoupit jako realita. A přesto vstoupilo. S pravdou nelze hazardovat. Pravda a lež jsou hrany ostré, jako má břitva z obou stran broušená, a věru že zcela protichůdné, opačné. Nelze je mísit, bastardně kuplovat. Pravda zůstane navždy pravdou. A lež gilotinou veškerého smyslu.

Už 50 let žiju v Brně. V městě, které miluju. Dvakrát je neúspěšně dobývali Švédové. Podruhé, v roce 1645, drtivou silou 28mi tisíci ozbrojenců. Brno bránilo 1476 mužů ve zbraní. Převážně studenti. A Raduit de Souches a Martin ze Středy zvaný Stredonius. Vojáků bylo 426. Na Slavnost Nanebevzetí Panny Marie (15. 8. 1645) se město ubránilo. Jsem doživotně jedním z těch vojáků. Lumpů a vlasti vrahů se nebojím. Jako Bůh nade mnou.

j. e. f., v Novém Lískovci 11. 10. 2018, 14:15

Dřevěná cikáda:

Herman Traumer

Není cesty zpátky

CD Ears&Wind a Herman Traumer, 2018

Postavou Hermana Traumera – alter ega brněnského veršotepce Ivoše Krejzka je protkán ne jeden kulturní počin odehrávající se pod taktovkou Spodních proudů. Herman Traumer je autobiografie, Herman Traumer je fikce, Herman Traumer je dokonce i kapela, Herman Traumer je signál, Herman Traumer je

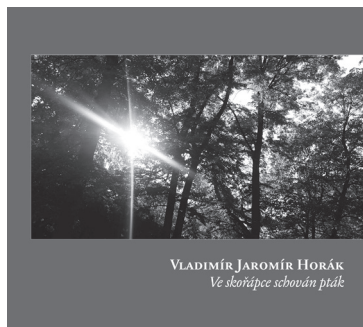
značka. Vracíme se zpět do podzemí společným vydavatelským počinem / vydáním CD-r pro jedenadvacáté století. Deset skladeb, nových i léty vyladěných, bylo pořízeno kde jinde, než ve studiu Chlív Vítí Rašky v Brně – Chrlících.

Fetiš je takřka dokonalý, vyvedeno v barevném digipacku s rozmanitou knížečkou – bookletem, dokumentujícím život Hermana Traumera v podobě hudební kapely. Křest proběhne 10.10. 2018 ve Staré Pekárně v Brně. K poslechu na rádiu Dráták.

Vladimír Jaromír Horák

Ve skořápce schován pták

Knihy Ears&Wind, 2018

Pan profesor Horák mě překvapil. Takového ho neznám a jsem udiven. Ukrátil své básně a zhuštil sdělení. Jen k dobru věci a vnímání pocitu, protože básně není popis /i toho se dopouští/, básně je magie mezi skutečností a sněním. Když sní, je skutečně dobrý, protože snil vždy,

a mnohdy blbě, ale to básně nezajímá. I u stolu nad pivem snil. Snili jsme.

Ve všech básních cítím silné JÁ. Je dřevem, vyhořelým lesem protkaným železem, je dívkou v dunách písku, jenže ten písek drží v ruce on. Ona je jen objekt, vize sebe sama. Jazykem se nezabývám, protože je úsporný, což je dobře. Ono je vlastně dobře že je jeho JÁ. Je v tom trochu mystiky a tu pan profesor rád. Já jsem skeptik, částečně. Pokud mu tato tvorba vydrží bez sebeopakování, pak „dva kroky vpřed, ni jeden vzad“ /taky velký český básník/.

*Milan Andrassy
/jeden z doslovů ke knize/*

Knihy a nahrávky Ears&Wind Records obvykle nenajdete v běžných hudebních a knižních distribucích, i když se tak v některých případech může stát. Tituly Ears&Wind Records získáte z první ruky v internetovém obchodě Dřevěná cikáda: www.drevenacikada.cz

Z chacharova sudu:

Zahod' tedy zbraně... zahod' je pryč, daleko od sebe, a vezmi do ruky hůl poutníka... v tichu ponoření se do prázdnoty je největší síla.

Odkud jsme přišli a kam jdeme. Ptají se někteří z nás. Existenci každého člověka, jeho současný život, život, který vnímáme, můžeme pojímat jako cestu. Cestu, která začíná početím, později zrozením, kdy se fyzicky i mentálně oddělujeme od vlastní matky, a vycházíme na vlastní pout končící smrtí, abychom se pak vydali na další cestu v nekonečném sledu vesmírného Bytí. Člověk tak přichází odněkud z neznáma, prochází životem, a v okamžiku, kdy vydechne naposled, se zase navrácí do neznámých sfér, do neznámé dimenze, a vrátí se tam, odkud přišel. To neznámo je ale pouhou iluzí naší mysli, neznámo, které v sobě má každý z nás, které si v sobě neseme úplně všichni, není ale opravdu neznámou skutečností, ale je pouze projevem toho, že jsme v současném životě zapomněli na to, co je naší pravou podstatou, zapomněli jsme na to, kým opravdu jsme. Zapomněli jsme na to, že jsme součástí vesmírné skutečnosti, trvalého, absolutního vesmírného Bytí.

Ale jak tato dimenze opravdu vypadá, a co je její pravou podstatou, to nikdo z nás ve skutečnosti neví. Tušíme tedy pouze, že se jedná o projev kosmické energie, vědomé existence, vesmírného Bytí, o projev věčné trvajících a nekonečně existujících energie, která tu byla před námi, a bude existovat i po naší smrti, zcela nezávisle na našem současném životě. V tom také spočívá naše věčnost a nekonečnost, věčnost a nekonečnost naší duše. Mění se pouze formy a tvary, ale obsah je trvalý, nekonečný. Ale zkusme opravdu pochopit podstatu nekonečna. Tu můžeme opravdu jen tušit, pokud se na ni přestaneme soustředit, pokud ji přestaneme vnímat rozumem, můžeme se do ní ponořit pouze citem, citovým vnímáním. Vyprázdněním k naplnění.

Jsme tedy součástí Boha, božské dimenze, absolutna, vesmírné energie, věčného a nekonečného Bytí. Ne vždy si ale tedy tuto skutečnost opravdu uvědomuje. Většinou jsme spíše vlečeni vnějšími životními podmínkami a okolnostmi, které nechceme nebo které nejsme schopni nějakým způsobem ovlivnit, nějakým způsobem změnit.

Uvěznění ve vlastních myšlenkách, ve vlastních představách, ztrácíme často propojení s tím, čehož jsme součástí, a obracíme se k uměle vytvořeným malicherným problémům, které v podstatě neexistují.

Představy, které si pak vytváříme, jsou pro nás tak silné, že jim uvěříme a začneme je považovat za reálné, i když se většina z nich nakonec nikdy neuskuteční. Vytváříme si tak svůj vlastní svět, neskutečný, nereálný, svět vlastních představ, uvěznění sami v sobě. Myšlenky útočí, a ty s nimi nedokážeš bojovat. Nauč se tedy přijímat je s pokorou, na kolenou a s odkrytou hlavou. Bojovat proti nim nemá vůbec cenu. Boj vzbuzuje odpor a tlak budí protiklad, a myšlenky útočí o to více. Zahod' tedy zbraně, zahod' je pryč, daleko od sebe, a vezmi do ruky hůl poutníka. Když přestaneš myšlenkám klást odpor, můžeš nakonec dojít k cíli, můžeš si pak začít lépe uvědomovat sám sebe, dojít k sobě, do svého nitra, které je součástí vesmíru, a které odráží jeho věčnost a nekonečnost. Můžeš tak dojít vědomého Bytí, na cestě k hledání dokonalé a trvalé skutečnosti, která je za vším. Můžeš si tak uvědomit, že jsi nic, že jsi méně než nic, a že jsi tím pádem všechno, úplně všechno, že jsi součástí vesmíru, že jsi součástí jeho věčné a nekonečné energie, že jsi součástí Boha. Pokud budeš svou nicotu, která je projevem tvého božství přijímat s pokorou, zjistíš, že tvé myšlenky nejsou nic, že jsou to jen subjektivní představy tvého mozku, přestaneš jim pak přikládat význam, a ony se samy od sebe rozplynou v proudy absolutního Bytí. Myšlenky, které jsou jen tvým vnitřním, umělým, do sebe uvězněným konstruktem odletí pryč, a v tobě se pak rozprostře vnitřní klid, mír a láska, jako projev nekonečné a věčné vesmírné energie. To není naivní představa slabosti, jak by se někomu povrchním pohledem mohlo zdát, to je záležitost síly, vnitřní síly spojené s pokorou a s láskou, kterou má v sobě, i když třeba jen latentně, úplně každý z nás.

Z vesmírné energie jsme vzešli, v ní prožíváme náš pozemský život, a zase se do ní jednoho dne navrátíme. Proto je důležité zachovat si vždy lásku a pokoru. Co můžeme vědět o absolutnu, co můžeme tušit, co můžeme poznat? Oponu můžeme poodhrnout, ale jenom nepatrně, jen trochu. Podstata Bytí, vesmírné energie, božského řádu, božského principu spočívá v nepoznaném. V tichu vyprázdnění je největší síla.

Vladimír Jaromír Horák

V HOUPACÍM KŘESLE USÍNÁŠ... DĚVÍ

Utržený rukáv kabátu
jen do půlky
jak otevřená ústa velryby
jak motýlí křídlo došeda
klovnutí volavky
a rozlité káva na stole.
V houpacím křesle
usínáš...
Děví
v černých roztrhaných punčochách
a s odřenou rukou v lokti
a v hlavě mumraj pondělního rána.
Měsíc je v úplňku
a temně září
jako tvůj hlas
a jako pohled tvých očí.
Tak ještě stihnout
zavíračku v Bazaru
a pak už jenom
zmačkaná taška
plná igelitových ran.
Tak co s nimi
co si s nimi počít
už nestojíš za to

je ani vyhodit.
Už je to dávno
i když ten pomalý čas plyne tak rychle
kdy mi tvé divoké a nepoddajné
prameny vlasů
ve své havraní černi
zakrývaly
můj zasněný pohled do nicoty
do šera bujarého veselí
nedohledna
do tvých myšlenek a slov
už tehdy vyřčených
tak tiše
v němém výkřiku
už tehdy
jsem se rozpleskl
sám v sobě
a zaháněl
ten dusot kopyt
ve své hlavě
drásavým pohledem
do planoucích ticha.
Ale po čase
jednou k polednímu
ledy se hnuly...
Havran teď v srpnu

kráká za oknem
a květina v dlani
co s tím
nechceš se ani jít
za ním podívat
jestli tam opravdu je
nechceš už nikam
jen otevíráš dlaň
když vítr přináší
vůni lotosu
která tě lechtá mezi prsty.
I myšlenka má křídla
deštěm zmáčená
když v kapse plné zbytečností
najdeš zmuchlanou vstupenku
do večerního ticha.
Tak proč už odcházíš
ve výstřelu z děla
ve vlnkách na hladině moře
v nekonečnu
tvůj pohled kdesi za mémi zády
se propadá do ticha
jak voda
stékající litinovou mřížkou
do mezihvězdného prostoru
odcházející bouřky

jak Amorův šíp
 který tě zasáhl
 kamsi mezi lopatky
 kamsi
 kam dosáhnout vlastní rukou
 není vůbec snadné.
 To všechno už tu bylo
 a to všechno tu zase jednou bude
 mávání rukama
 a vlčí vrčení večerního autobusu
 v oceánu času
 roztroušeném
 jak podzimní listí.
 Snažíš se uplavat
 a vůbec nevíš kam
 tvá ruka
 teď už tak vzdálená
 je tady se mnou
 hlavou ji hladím
 tak jako brouk
 který po dešti
 roztahuje promočené krovky
 aby se proletěl
 ve vzduchoprázdnu času
 tak relativním.
 Tak kolik ještě Pane
 tak kolik okamžiků
 má mihotavá věčnost
 čekání na smrt
 která nepřichází...
 Jsi jako vlnka
 něžná v tichu
 vanoucí vodou
 jsi jako vlnka
 běžící do dále
 křehká
 a nepatrná
 jsi jako vlnka
 která utíká
 kamsi hodně, hodně daleko
 po cestě strháváš
 tichou a něžně plynoucí vodní masu
 k vířivému tanci
 extatických
 kataklyzmatických rozměrů.
 Tancovat podle cizích píšťal
 proč vůbec
 a proč vůbec tancovat
 když drkotání plechového pekáče
 který tak často
 projížděl po žulové dlažbě
 opavského blázince
 když zřízenec v bílém plášti
 vezl dalšího umrlce
 za oponu věčnosti
 konečně...
 Mačkáš v ruce suchou kytku
 kterou jsem ti daroval
 vloni v létě
 ještě má barvu
 a ještě voní
 v zázraku do ticha
 na prahu brány
 usínáš pod větví jabloní
 vonících dechem
 slunečního svitu...

Vladimír Jaromír Horák

Traumerův sloupek: Jáma

Mohlo nás být tehdy tak šest. V odpoledním červencovém horku jsme ze starého nákladáku skládali věci, které budou v následujících dvou týdnech potřeba. Nevím, co mě tam přesně hnalo, ale rozhodl jsem se, že ten rok pojedu naposledy jako instruktor na pionýrské tábor.

Nehledejte v tom nic, co by mě mohlo v současné době kompromitovat. Prostě jsem se asi chtěl na čtrnáct dnů fláknout z praxe a tohle byl dost pádný oficiální důvod, aby mi to, tam kde bylo třeba, omluvili. Dopil jsem třidecovou láhev žluté limonády, otřel si pot zčela a obrátil se na toho, kdo nám velel. „Nekoupil jsem si víc sodovek a nic na pití jsme nepřivezli. Jakože z Oslavky se mi moc pít nechce.“ „Vrátíme se za váma ráno a pokud budete mít s Kurtem žízu, tak jsme vám narazili bečku piva. Zatím můžete vykopat tu jamu na odpad a hlídejte to tady pořádně, ať není nějaká vostuda. Tak práci čest volové, my jedem.“ odpovídal mi.

„No tě prsk, na škopek mám zrovna chuť.“ pomyslel jsem si pro sebe, zamával jim a jak zmizeli za první zatáčkou, šel jsem se vyvenčit do nejbližšího křoví.

„Ten rejč je tupej.“ křičel na mě z dálky Kurt.

„Tak si ho strč do prdele. Já si jdu na chvilku lehnout a až si vorazím, tak se do toho můžem pustit.“ setřel jsem ho a než jsem vlezl do stanu, viděl jsem, jak si jde natočit škopek.

Lehl jsem si a hned usnul. Zdálo se mi o jedny moc krásný kočce, která dělala úplně všechno, co jsem chtěl. Vážně všechno, a když spolkla a já se probudil celej spocenej, tak jsem si uvědomil, že to nemůže být skutečnost. Takový pro věc zapálený soudružky nikde v mém okolí nejsou. Možná by se našly někde jinde, ale na ně se svým pošramocným kádrovým profilem nikdy nedosáhnou.

„Máš flek na gaticích.“ informoval mě Kurt, když jsem se k němu blížil.

„No a co.“ odsekl jsem a dodal „Ty jsi zase kandidát do strany.“

„Můžeme si vzít vzduchovky a střílet po sobě. To by mohla být větší sranda než kopat.“ navrhl s úsměvem.

„Jsem pacifista. Nemám rád zbraně.“ odbyl jsem ho.

„Dobře půjdou tedy střílet netopýry. Budou to dobré terče.“ řekl a odešel.

Možná ani trouba nevěděl, že jsou chránění. Každopádně mi to našlo. To se taky dalo čekat. Bylo sucho a zem tvrdá a ještě prorostlá kořeny. Nezbylo než si jít natočit pivo. U pípy jsem se potkal s Kurtem. Lov netopýrů pro něj skončil úplným fiaskem. Tak už to někdy bývá. Každý den přece nemůže být posvícení.

„S tou dírou na odpad nehmem.“ poznamenal jsem.

„Vždyť je to jedno. Vykašlem se na to. Dorazíme bečku a ráno se uvidí. Váš on to nějakej úderník vykope. Hlavně aby sem nikdo v noci nevrhl a nerozebral nám to tady.“ řekl mi na to on.

Tak jsme pili a kolem půlnoci jsme se dostali na absolutní dno a nejen s pivem. Seděli jsme u ohniště, oheň plápolala a olizoval nám svými rudými plameny naše tenisky.

„Něco slyším...“ zašeptal pojednou Kurt.

„Já ne a je mi to úplně fuk.“ odpověděl jsem mu a vůbec se nepokoušel šeptat.

„Co když sem někdo jd, nějaký čórkaři.“ pokračoval můj společník šepem.

„Jo to je možný, budou to jistě nejspíš komanči a jdou nás utlouct členským průkazkama za to, že tu kvákáš naprostý píčoviny.“ řekl jsem mu na to a svalil se jako podtatej.

Ráno jsem měl příšernou kocovinu a dost věcí, které jsme měli hlídat, zmizelo. Čert ví, kdo je mohl pokrást, protože jsme všechno tvrdě zaspali. Určitě to ale byli nějaký soudruzi, jak jsem v legraci řekl, jenomže těžko co komu dokázat. Obzvlášť, když jsme nenašli ani jednu vytroušenou rudou legitimaci.

Na závěr dnešního sloupku nezbyvá nic jiného než poznamenat, že Herman Traumer se za vámi broučkové vrátí v příštím čísle Uší&Větru tentokrát již opět v pomyslné demokracii.

I. K.

www.drevenacikada.cz

internetový obchod tituly nevidanými

Důkazy: Festival Napříč 2018

*Festival Napříč, konec léta U Skaláka na mlýně.
Mezříčko u Želetavy 24. a 25. srpna 2018.*

*1) Jirka Hilčer z Helemese a blízka stkáni třetího druhu,
2) Jarek Hájek nevolí Zemana, 3) tančení a jančení,
4) ladění, 5) motýllí žena mává tlapkama.*

Fotografie 1,2,5: Jarek Hájek

Fotografie 3,4: Lukáš Hamáček.

Krajní okénko: Kde je ta voda? Na hřbitově zakopána.

Po letošním létě je zaměření krajního okénka docela zřejmé. Voda nebo její nedostatek je téma, které už několik let povědomím probublává. Teď ale jako by chtělo kulminovat.

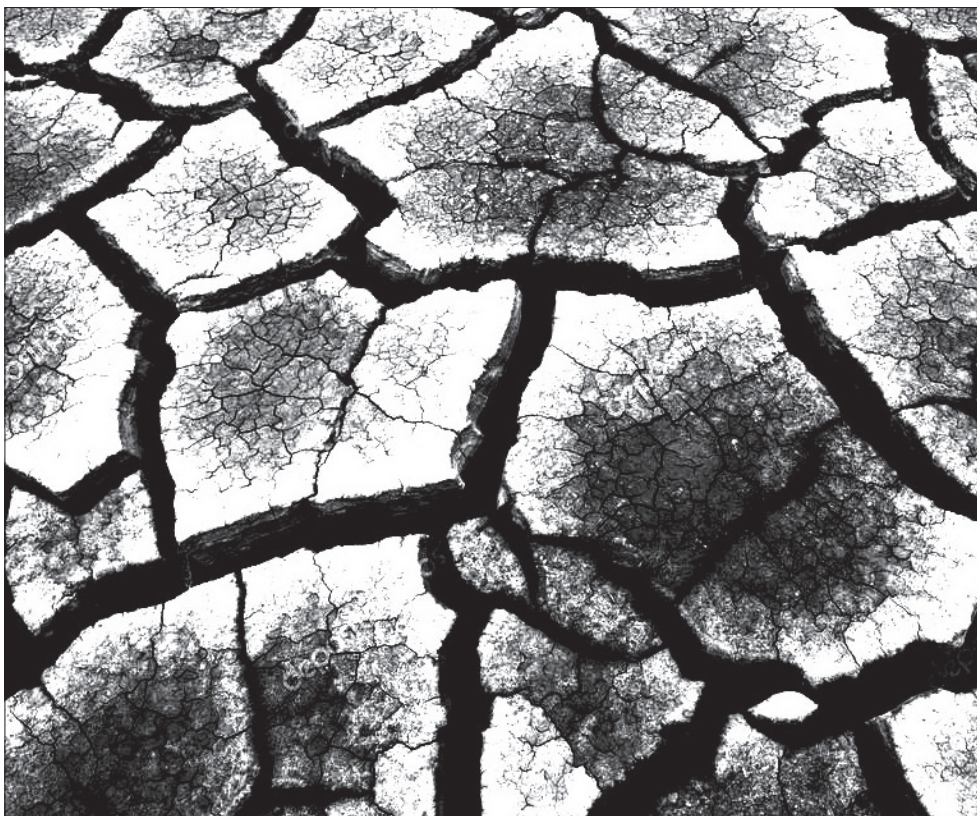
Letní putování a dokonce i krátké procházky letos vybízely k pobrukování úryvků básní a písní... *povríslem hrubým svázalo nás slunce... ó jak bodají osiny žhavé... slunce spalující žár, přichází král baltazar... ubývá míst kam chodívala pro vodu... já mám žízeň, věčnou žízeň...* a články na internetu hovorovaly za rozmísťování misek s vodou před domy pro zvířátka.

A je to tady. Zas o krůček blíž postapokalyptickému světu. Ve studnách málo vody, v potocích a řekách také, nemluvě o stavu vody podzemní.

Srážkové úhrny si v rámci roku drží více méně stejnou úroveň. Tak kde je ta voda? Záleží na tom, ve kterém rozvodí zrovna stojíme – Černé moře, Severní, taky Baltské.

Asi polovinu rozlohy naší republiky zaujímá zemědělská půda. Na většině této půdy se hospodáří konvenčně. Konvenční zemědělství dokáže velice efektivně degradovat půdu a uchovávat uspořádání pozemků ve velkých půdních blocích, což začasť znamená dlouhé nepřerušené svahy. Degradovaná půda není schopná pojmut dopadající dešťovou v míře, ve které by mohla, a po nepřerušném svahu voda odtéká korytem vodního toku. Spolu s rozrůstajícími se sídly, kde se zatím z velké části dešťová voda rovněž bez využití odvádí do kanalizace jako nepotřebná, a se změnou průběhu srážek, kdy je třeba očekávat spíše přívalové deště, tato situace vytváří koktejl, po kterém vysychá v ústech.

Zabývá se vodními souvislostmi, pořídila jsem v Modrém knihkupectví knihu inzerovanou jako bestseller – Budiž voda, podepsán Seth M. Siegel. Popisuje příběh izraelského vodního hospodářství a vztahu k vodě, od založení Izraele (nebo jak se tomu říká) až dodnes. V pozitivním záření této knihy představa postapokalyptického světa taje a člověk hledí vstřískvěle startrekovské společnosti.

Ilustrační foto

Tak zaprvé: V izraelské pouštní zemi se dbá na úsporu vody. Siegel popisuje, že střídme a uvědomělé nakládání s vodou je ustanoveno i zákonem.

Dále: Veškerá voda v Izraeli patří všem. „Izraelský systém hospodaření s vodou možná představuje nejúspěšnější příklad socialismu v praxi, jaký můžeme v dnešním světě najít.“

Ztráty vody kvůli defektům rozvodných sítí jsou v Izraeli kolem 10 %. Detekce poruch na potrubí je v Izraeli založená na rozpoznávání neobvyklé spotřeby, tak jako se např. monitorují neobvyklé výběry z platebních karet kvůli možnosti krádeže. Pro srovnání – u nás se při cestě potrubím ztratí asi čtvrtina vody.

Izraelci se naučili tak dobře odpadní vodu čistit, že ji mohou recyklovat a používat ji k zavlažování zemědělské půdy a veřejné zeleně.

Podle všeho je ale nyní největším izraelským vodním kouzlem odsolování moř-

ské vody. Odsolování je mnohými vnímáno jako revoluce, kdy už není třeba spoléhat se na zdroje, ale je možné vodu jednoduše vyrobit.

Na podmínky v našich zeměpisných šířkách nemůžeme vztáhnout celou izraelskou zkušenost, ale můžeme se výživně inspirovat. Základem musí být zadržení vody v krajině. Toto heslo se začíná opakovat jako mantra. Víme, jak se to dělá. Avšak v mnohovrstevnaté entitě krajiny je uplatnění tohoto vědění úkolem, který vyžaduje vypětí dosti sil, které jsou bohužel vyčerpávány zadubenými politickými žabomyšími boji. Vodu nám možná opravdu vypijí volí. Místo pak mají velkášské projekty vymyšlené za hlubokého socialismu, jako je například zbudování Vlachovické přehrady, zatímco je potřeba podnikat opatření malá a citlivá zato však ve velkém počtu.

Ta Pájka

Úsporná kuchařka: Lepenice

Uvaříme brambor ve slupce do měkka. Ve vedlejším rendlíku uvaříme či udusíme kysané zelí (nejlépe vlastnoručně – nožně – našlapaného) rovněž do měkka. Na pánvičce vyrobíme cibulkovou jíšku, přiměřeně. Ze zelí slijeme vodu a necháme na jeden centimetr v zelí. Cibulkovou jíšku vmícháme do zelí. Brambory oloupeme, naštoucháme a přisolíme, a smícháme dohromady se zelím. Jako příloha se výborně hodí jitrnicový nebo jelítkový prejt nebo kousek pečínky. Nebo přímo jitrnice a jelítka. A pokud to takto všechno krásně spojíme, můžeme to nazvat zbijačkovým obědem.

Marie Ludvíková

Podivuhodné necesty: UBIKVIST aneb ovčanova necesta do budoucnosti

V Európe se cesta nazývá pokrokem, lebo cesta tam je všade v Európe cieľom cesty, ktorá má za účel pokrok, ktorý je co krok cestou-necestou do budúcnosti.

Krok za krokom, co rok kvantovým postrkom prostrčen, proklamativní pokrok lezoucí sobě sám krkem.

Budúcnosť je už z ďaleka tou najstrašidelnejšou cestou tam, kde sa už človek nemusí vôbec báť. Cesta späť a tam odkiaľ cesta nevedie nikam, ak by tá to bralo k tomu, čo onomu svetlu lomu podľa plánu. Hovorí implantát v mozgu: logos sa nezdá byť či nebyť miestom činu konce sveta za ktorý sa modlí. UBIKVIST organizmus, ktorý môže žiť kdekoľvek, v akomkoľvek prostredí, kozmopolita. Snaha spraviť z každého občana-ovčana sveta, ktorý bude sama доброта-žobrota. „Tradičné príslovie hovorí >Kde je vôľa, tam je cesta.< Ja si však dovoľím tvrdiť, že kde je určitý cieľ, je i vôľa.“ (Viktor Frankl)

Ubiqvist twist, Ubu má um, má ksicht, šarm k obrazu bodneť nebudneť abstraktnému.

Nebybne ukazuje na pravdu, iste dáva v sázku hranice vedomia okolo, ktorého sa točí sánka aká mu spadla keď zľoprel do tla list na rozlúčku... Chcel si dať slučku nakoniec život považoval za hračku, kočku nepriviladol na myšlienky iné, sú to len nádeje plané.

Prijde mi tróufalé říkat, že ptáci nemají chutí, nota bene, že mají ptačí mozek, když velikost mozku nehraje roli... Tito až děsivé inteligentní ptáci si nezdají se šimpanzem. A „vědci nyní objevili“ ještě další havraní dovednost. Totiž plánování. A i v tom se vyrovnají lidoopům v optice.

... a žalúdok?

Je otázkou míry?

Môže byť ale čo je tou mierou?

To co jím... prochází. Autosugesce + propagmarketing. Informace která je potravinou, tedy každá.

Les z polovice do polovice vedomia bez života druhej prírody dychu hladím a dívam sa zvrchu na to ako kat prišiel ku svojmu dielu. Obývam svoju štvorbhrannú celu kým mám výhľad už z ďaleka do ďaleka, aby som videl v celej odpornej krásnej zjav človeka pred ktorým spadla opona. Spadla pred ním opona jeho mamona.

Mamona opora, onoma. Madona na doma... Robotu robotka... NOR-MA.

Zase úradovala a silné rameno štátu urobilo svoje, pre šťastie ľudu sa prohlásilo za tátu, aba ho, ho, ho vno a odniesol to les, ako vždy, to je to božno šťastia o blaho národa je len ľudské, len ľudské silné rameno pre silné, krvopotne kľopotne tne zuby do živého lesa, rameno rameno s prírodou a lesom, jo amen no. Výhasneme a na pokoji budeme.

žaludek vůle
žaludek symbolu
žal žalud dub
žaludek názoru
žaludek propagandy
žaludek obzoru

*priezor penis petríchor
kormidelník
kágal vytvorit šiky
od piky začať koncom*

*z konca drubého
človeka prvého
v poradí
aký sa zasadí
za mlada starý bude veľká
nálada
provizórium ako penzum
práce
ľudí bez domova
ktorých chová
na obľadancoch
ich tancoch distance
suka je pripravená
na svet po smrti
tam kráča všetkým živým zvoniaci umieráčik
ale má to háčik
sme deťmi osudu
a naši rodičia sú slnko a mesiac*

Počet teórií sťažuje ich pochopenie a voľbu smeru... ľudská len ľudská správa o smrti kozmu je médiom umelým... skúsiť to radšej s tým? Snaha korunovaná úspechom, pokiaľ 'sebarealizácia' je úspechom, ktorý je jej korunou.

koruna
tvorstva
mamona
zverstva
dens ex trňová koruna
smiechu zo smrti
tvorstva

Naděje umírá smíchy z hukotu míchy. Modelka modu Délka se sprčila, do čela ji praštila prasíla.

Výchova, ktorej cieľom je sebarealizácia verzus prirodzenosť ja. Kult osobnosti jedinca. Vedel by som prepólovať pól subjektu a spoločnosti? Čo vôbec znamená prepólovať? Len ďalší pokus odvrátiť pozornosť od skutočných hrozieb... naprosto mŕtve.

Sprostě vyproštěné... oproštěné, vyproštěné prodyšné, vykostěné, vlající. Jaké sny mají asi písňe? Jaké si zpívají písňe?

K čomu je pripútaných sedem citov a šesť túžob svetských ľudí? V skutočnosti to, čo Tathágata myslí pod „prázdnosťou“ je bytie bez všetkých pripútaností bežných ľudí. Salto mortale v drevenom futrále. Dom pozemských rozkoší od ktorých hanaš, prsty horiace ako funerál, tlačím cez ne vzduch pod prahom... na vzduch vedomia kde straší, exhalujem aby som inhaloval s čistým svedomím popol svojej mŕtvolky, vzduch. Lepí sa na päty stop aké moja noha predom mnou maže v ružovom sade ktorým sa pohybujem, vek kde exhalujem vek a inhalujem svoj fľek. Mentalita je sociálnopsychický stav doby, ktorý určuje právny poriadok, hospodársky systém, umeleckú i vedeckú výrazovú schopnosť.

Věřím v ambivalenci i selekci a jsem věřící agnostik. Na myšlení se nespolehám.

JA na ľud neverí, lebo JA je ludožrúť.

A co teprve alter ego?! To se chová nelidově absoluticky a ambivalentně, ostatně tak jako všechny abstrakce a vesmírné kontrakce, viz Kusánský... jedno je kontrakcí mnohého, jednoduchost stahovaná složitostí či spleťtostí, natažení a smrštění, oscilace, vibrace, možností učiněná AMBIVA-

LENCE. Kontrakce se, na rozdíl od předzvěstných stahů, objevují v pravidelných intervalech, zesilují a vypuzují plod, mají tedy vliv na otevírání porodních cest/ necest až do prýč z prýčny...

Identite nikdy nevybovieš, nech si v nej hovieš koľko chceš-nechceš. Trápenie je miera do akej niečo chceme a do ktorej sa nám nedarí dosiahnuť to. Každé chcenie je trápenie, absencia chcenia je šťastie. Ale ako v rozpore s celým Nietzschem hovorí Schopenhauer... kým pre N. je náš život naše šťastie a chcieť je treba, tak pre S. je šťastie len tam kde chcenia nie je -- identita je tu snáď tá, že sa protiklady priťahujú; trápenie priťahuje, dopĺňa netrápenie. Nemám nato robiť vždy presný opak toho čo robiť treba lebo niekto chce, aby ja som bol furt za jedného a toho istého KOKOTA.

Uzrie svetlo včerašieho dňa?

Uzří úz to co ho pozře?

Úz má po chlebe, ale pozre sa sám. Uzrie sa dokedy umrie? Nestvorené nie? Obráz v nastavenom zrkadle je opak opaku v presnom uble? Spoločnosť je zrkadlom, ktoré je nastavované ako holá riť JA.

No však práve, ale jak je to s tou přesností opaku té samé kokety reality či virtuality k obrazu nestvoreného leč zřeného? Holá nebo oblečená v nit nic sudičky u tkalcovského stavu.

Rovné práva sú postihom, ktorý nám natľkli tak hlboko do gebúl, že z nich máme rešeto...

decht
echt
recht

Trápení způsobuje netrpělivost. Komu se chce trpět? Ale proč překládáš slovo „trápení“ slovem „trávení“?

To áno. Netrpí iba ten kto nechce. Záujem sám je skoro bezobsažné slovo. Zaujímam sa o to, že žijem... náhodou ma to zaujíma a asi to prekladám trápením. Choroba z nepovolania. Vytrápiť sa je vytráviť sa, ale ako mám vyvracať sám seba? To by som sa musel prv zožrať a natráveného sa vytráviť vyvrhnutím sa zo seba.

Trpělivost však povznáší.

Niet nad povzniesie po neudržateľnom utrpení, keď človeku vypne vôľa; to jest onen pozitívne-chcenia-chcenia v negatívne.

Vysvětluje se světlo tím že vidíš?

Vysvetľuje sa videnie? Stačí pre svetlo?

Nevidíš světlo, vidíš díky němu, nikdo neví, to je to a žádnéj infra etalon...

Videnie je aj infra. Ťažko povedať, že čo 'vidí' slepý; možno budúcnosť. Pokiaľ vidíš svetlo na konci tunela, tak áno vidíš vďaka nemu, ale zároveň tak aj vidíš lebo je tam istý kontrast.. keby všetko tvorilo iba svetlo by si mohol povedať, že nevidíš nič iba svetlo? Čo bolo skôr? Svetlo či tma? Kôli čomu vidíš skôr jedno ako druhé?

Protože fyzicky nelze dlít na dvou vzdálených místech zároveň ve stejnou dobu, nota bene když jsi v jakémsi údajném ROZHRAŇÍ. Kam plášť, tam pláč, kde láska tam zášť...

Prečo je trápenie trávením?

Trávím tím spoustu času. Ale už se netrápím z toho, že jsem euforik. Když pochopíš ambivalenci, je vše plazmaticky plastičtější (nikoli plastické), radost starost, to neoddelíš... ani když tančíš jak derviš, víš? Osvíceníť tmáří v kalamári spatřili záři. Je subjekt pánem, nebo opanovaným? Co

je mezi tím?

Tvoja vec ako si sa narodil.

Narodil jsem se jako menševik a nelze mi býti než minoritním.

Ego nie je pánom vo svojom dome. Neludovo ve význame menšina? Sestry z necesty zmyslov/nezmyslov, mimo mňa= mimo seba. Vesmíru pôrodnú babu robiť tedy robiťnebude. Dve veci nechce nikto; narodiť sa a umrieť.

Jedno chít nestačí.

Nerozumiem, ako jedno? Mne jedno nestačí, že chcem?

Jedno bez druhého. Smrt bez narození.

Že musíš ne-chcieť obe? Nestačí jedno nechcieť?

To není vůbec jisté.

„Pojď, budeme sa rozprávať. Kto hovorí, nie je mŕtvý.“ (Gottfried Benn)

Tento názor sdílím.

Hovoríme o nechcení, že nie je chcením. Smrť nie je bez narodenia, narodenie bez smrti. Nechcieť len jedno je nezmyselné.

Nicméně obecně. Když se Ti vede dobře, proč bys chtěl umírat? Naopak když je to na umření, jak dál žít?

Jedno bez druhého? Smrť bez narodenia?

JEDNO jakožto ideje dna je neochvějně i bez ohledu na nerozdělitelné chťení/nechťení.

Hrob je výzva. Stále sa dokáže človek od života odvracať. Darí sa, ale s narodením sa človek začína meniť na obraz smrti. Je to ako mať pojem o smrti. Mať pojem o sebe, vedomie je o sebe nemajúce pojem, kým smrť je pojmom o sebe? Samostatnosť? Život nejde žiť samostatne tj. od smrti nezávislo. Smrť, ale nemá autonómiu. „Smrť je jediná istota hrobu.“ (Erich Fromm) Neverím, že smrť je istota. Nakolko nie je istotou čokoľvek. Je len faktom. Faktom, ktorý prímáš či neprímáš, a to je nezávisle od toho ako sa Ti vodí. Keď mám chcenie chápať ako 'cielené úsilie', tak človeku ktorému sa vodí dobre, by som povedal, že toto cielené úsilie nedáva zmysel, že ako hovoríš 'prečo'. Ich život zmysel nemá, prečo by chceli umierať? Zabíjajú sa optimisti, ktorých život zmysel má. Rovnaké utrpenie dáva zmysel životu ako dáva zmysel smrti. Smrť ani život si nikto neprial, ten citát hovorí o relativite jedného vzhladom na druhé. Nebyť toho, že si chtiac-nechtiac chcel žiť, musíš aj chtiac nechtiac chcieť zomrieť, ale kto by si toto prial? Chcel si sa chtiac-nechtiac narodiť? Život je relatívny pojem. Vzhladom na smrť, ktorá je sama o sebe tak Ti daná ako život Ti daný byť nikdy nemôže. Alebo? Od toho, že chcem sa neviem oslobodiť, ale k tomu, že nechcem som slobodný vždy. Od toho, že žijem sa nemusím oslobodzovať a k tomu, že zomriem som slobodný vždy. Život ma robí mŕtvym, a smrť ma nerobí živým. Dal mi pred narodením niekto život sám o sebe? Život sám o sebe neexistuje. Chcieť nechcieť sa rovná nechcieť chcieť. Pred smrťou necúvaš do života, ale zo života cúvaš do smrti. Stredobom života je život? Stredobom smrti smrť? Život je sen o smrti. Smrť nie je nič iné ako ždanie života, ktorý-ktoré klame. Ale dokáže život klamať o sebe, keď o sebe neexistuje nezávislo od smrti?

Luboš Vlach & Kristián Čuma

Jan Kozák:

Kořeny Indoevropské duchovní tradice: 1. díl – Systém vědy

TÉMA 1 : Dědictví védské moudrosti / indoevropská duchovní tradice, u Indů, Peršanů, Slovanů, Keltů a ostatních evropských národů

Oheň „agnis“ („agnus“ – „beránek“)

Prvotní úctu prokazovala celá védsko-křesťanská škola ohni. Celý viditelný i neviditelný řád byl viděn a pocítován jako oheň, který míří vzhůru, aby „nakrmil bohy“, tj. aby udržoval život *[obraz hořících lidských postav, které chodí, sedí, tiše spolu hovoří, a přitom hoří]*. Ohněm („agni“) je však myšlen ve Védě a v celé indoevropské duchovní škole na prvním místě vnitřní proces křtu a zrání („pečení“) – „tapas“ – a teprve druhotně, pouze symbolicky, jeho spodní nápodoba – oheň fyzický! Dokonce i fyzické Slunce je proto ve védské tradici viděno jako „žhavý kotouč, který zakrývá pravé duchovní slunce“.

Tento vykresaný „oheň“ vědění a jeho udržování uprostřed mezi oběma zkázonosnými řády je totiž oním poznávacím „prostředkem“, kterým je možné dospět k cíli, neboť právě on je podstatou světla vědomí. Jeho výsostná hodnota spočívá v tom, že studený „vodní“ tvor, který žije „v podsvětí“ – symbolicky „Had“, „mlok“ – „Moloch“ a jeho kněz „Melchisedek“ („Molochova spravedlnost“) – má vždy pouze teplotu svého okolí, a **nemůže se proto tohoto poznávacího procesu zúčastnit**, nemůže „dozrát“ a stát se tak člověkem, neboť se možnosti křtu zásadně vyhýbá. **„Peče“ proto namísto poznání – „agnim“ – napodobivě a hmotně „agnum“ – beránka!**

Védský žák, „brahmačarín“ – „ten, který chce dojít brahma“ – přicházející ke guruovi, přinášel svému učiteli „samidh“ – symbolickou otep chraští, kterou chtěl přispět k udržování ohně vědění, který by bez této nově přiložené **symbolické(!) „otepi“** – tj. nového žáka a jeho úsilí – uhasl.

Svět „spodních vod“ – svět védského hada Vrtry – je právě proto světem „vodním“ a chladným, protože se vyhýbá vnitřnímu ohni poznání – střídavě otročí oběma zvířecím nelidským řádům, a kličkuje proto stále „jako had“ – nechává se oběma řády pouze ohýbat nahoru a dolů, doprava a doleva, bez možnosti pravého „vzdělání“ – bez možnosti se jako člověk napřímit a stoupat vzhůru.

Rozdělování ohně bylo a je proto dodnes ve celé védské tradici liturgickým rituálem, **který znázorňuje, jakým způsobem dochází ke vzniku vědomí a světla**, a tak i k „vystavení“ člověka. Ať již pomocí dřevěk zvaných „aran í“, reprezentujících dva protilehlé extrémy tamas a radžas (dnes bychom řekli: demokracii a totalitu), které se tak dlouho otáčejí kolem spásného středu, dokud nevzejde světlo, či pomocí dvou křesacích či křestních – „pašyjoyých“ kamenů, **které tak dlouho o sebe narážejí, dokud nevzejde spásná jiskra lidského poznání**, vždy je takto zrozený posvátný „oheň“ zcela gnosticky veleben jako „syn nebes“ – „apám napát“ – syn „horních vod“ Úplnosti – povstale světlo vědomí v lidské mysli. **Právě toto je původní védsko-křesťanská podstata učení o „Spasiteli“ – vykresaném „Kristu“!**

Tento oheň povstaleho vědomí – „agnis“ – musí být živen příkládáním, jinak zahyne stejně jako fyzický oheň v krbu. „Příkládat“ do ohně vědomí je však možné pouze „mantrami“ – slovy vědění probouzejícími lidskou mysl („man + tr“) coby jedinou pravou „obětí“. Právě z tohoto důvodu souvisela rituální starost o oheň a jeho udržování v celém okruhu indoevropské duchovní tradice s recitováním svatého slova. Mantra – oživující slovo – a příkládané dřevo jsou zde totéž ve dvou světech, které spolu zrcadlově souvisí. Zároveň s recitováním se proto příkládalo do ohně dřevo či lila „ghrta“ – máslo přešle varem – aby tak každý chápal, že bdělost a udržování pravého vědomí je neustálá práce

a oběť, kterou je nutné podstoupit. Ať již třikrát či pětkrát denně (jak je doloženo u Pársů) se védská tradice modlila – tj. „orala“ či křesala vědomí, které bylo stejně jako oheň nutné udržovat.

V západním židokřesťanství se východní zvyk modlení pětkrát denně udržel často přes celý středověk až do současnosti, avšak již bez rituálního příkládání do ohně a bez uctívání ohně v jeho gnostickém významu. Prvotní souvislost „orání“ světla vědomí, varu či zrání, pomocí kterého se stoupá vzhůru, a modlitby coby „pluhu“ tak byla zrušena.

Vykresaný střed coby „ráj“ a v něm rostoucí „strom poznání“

Tyto základní védské představy daly také povstat vizi „místa života“ či „pramenům života“ – vizi duchovního zdroje, odkud tyto proudy pocházejí, označovaného jako „ráj“ či „paradis“. Obě tato indoevropská slova mají původ ve Védě. První slovo „ráj“ – védsky „ray“ – znamená „plnost“, „bohatství“ a druhé, řecké „paradeisos“, označuje svou předponou „para“ nadsvětský či duchovní rozměr celého principu, který se zde „dává“ („da“). Vegetativní obraz pozemského ráje, kde je původní filosofická myšlenka zrození člověka a jeho světa odmítnutím obou zvířecích řádů nahrazena vysněným a imaginárním „zvířecím blahem“ na zemi, a kde je velmi charakteristicky sám „strom poznání“ uprostřed tohoto ráje naopak zakázán, je již zcela převrácenou a zkázonosnou interpretací ráje původního – **je jeho zrcadlovým opakem!**

V gnostické tradici Vědy, sahající až počátkům zrození řeči a člověka, bylo „rájem“ a „proudům živé vody“ – tzv. „prány“ míněno právě svaté „vykresané“ místo středu, vzniklé rozevřením gravitačních sil hmoty, temnoty a nevědomí. Toto duchovní „místo“ či silové pole, vzniklé a udržované pomocí citu a niternou činností každého lidského jedince, je pravým duchovním lůnem, odkud se vše živé rodí. Právě proto stojí a roste v tomto „rěji“, tj. místě Úplnosti, také „strom“ lidské tradice a vědění – „strom poznání“ – původně védská „rostlina sómy“, zvaná „amśu“. Pouze ten, kdo se nají plodů tohoto „stromu“ – kdo přijme prostřednictvím této myšlenkové tradice dar poznání o pravém zdroji života, pouze ten bude zachráněn.

Trojitost

Vzhledem k védské představě světa coby „hmoždíře“, který vykresává život, proniká veškerým nejstarším učením Indoevropanů symbol „spásné trojitosti“ jako symbol života, a učení o třech principech je základem svatého učení o duchu života vůbec, **i podstatou a smyslem lidské filosofie jako takové**. Ten, komu se během života nerozštěpí svět poznáním na dvě proti sobě stále působící a navzájem se ve vládě střídající nevědoucí a kriminální síly, **kterým jako člověk nemůže sloužit a musí je stále odmítat** – ten nedosáhl vědění, a nemá proto ani podíl na pravém dědictví člověka. Spodní kriminální „sílu země“ – „tamas“ – střídá v neustálém chodu světa síla „horní totality“ – „radžas“, a právě proto byl svět starými Indý nazýván „džagat“ – „ten jdoucí“.

Úkolem člověka, který tohoto vědění dosáhl, je proto především chránit a rozšiřovat toto svaté vědění – „Vědu“ – v podobě slova poznání a již zcela vědomě spoluvytvářet prostor života mezi těmito „kameny“ – prostor člověka – „dobré lidské pole“. **Tento prostor se otvírá stejně jako probouzející se oko spáče rozevřením obou víček** *[obraz pomalu se otvírajícího oka, přirovnaný k námaze člověka, který*

odstrkuje na jednu stranu kramáře a žiskuchtivce a na druhou stranu fašisty, komunisty a „machá“ všeho druhu] – obou vědských „puklic“ či „činelů“, aby tak bylo zřejmé, že probudit se, vidět a vědět je totéž. Známé „Buddhovo oko“ indické tradice, které je symbolizováno tečkou či ještě lépe plamínkem uprostřed čela, jenž zároveň dokládá souvislost buddhismu se starou tradicí Vědy, naznačuje, že zde, uprostřed mezi pravým a levým řádem ve vybojovaném prostoru vykresaného světla, je právě „místo člověka“ a svaté vědění – zde roste „strom života“.

V souhlasu s touto filosofií, založenou na trojitosti, nalezneme ve védštině a sanskrtu sloveso „tráyati“ („trojkovat“, rozčleňovat natří) ve významu „zachránit, spasit“ a termín „trátar“ – „trojkovač“, „autor trojice“ zde znamená „spasitel“, a právě tímto titulem je označován nejvyšší princip boží pod přízvisky „indra“, „agni“, „brhaspati“, „višnu“ či dokonce „marutů“, tj. védských veršů.

Na velmi starém mezopotámském pečetním válečku ze 4. tis. př.n.l. můžeme proto spatřit zajímavé „chýše života“, ve kterých se rodí „býček sóma“ a ze kterých se vysouvají vzhůru tři „výhonky“ ranního, poledního a večerního zpívání posvátných veršů, symbolizovaných kroužky na „výhonicích“. Získávané síly „góh“ jsou znázorněny stády skotu ve výšinách.

Sám sóma, vykresaný „Kristus“, má ve Vědě titul „tridhātu“ – „ze tří založený“ – a vize ducha života, vzniku řeči i podstaty filosofie tak splývají do jedné jediné vize „božské Tróje“, toho v Evropě tolik známého „vyloupeného města“, o kterém si budeme vyprávět ve třetím díle naší knihy.

Učení o třech principech tvoří také podstatu i nejstarší systémové filosofie světa – Kapilovy „Samkhye“ – v jeho učení o třech gunách tamas, radžas a sattva. Je přítomno jak v buddhismu a védantě, tak i v zarathuštrovském učení Peršanů a je proto výslovně slaveno i středomořskými gnostiky, kde se objevuje v postavách „trojnásobného Člověka“ uctívaného Simonem Mágem a prvotními středomořskými křesťany, či v postavě „Pe-Tra“ (koptsko-řecky „Ten trojity“) ve spisech z Nag Hammadí, či v postavě „trojmocného Herma“ – „Herma Trismegista“. Proto jméno „Pe-tros“ a svaté místo „Petra“ neznámá, „kámen“, ale „Toho Trojmocného“ – Sómu, Krista – coby právě útočiště člověka. Samotné nabatejské průčelí v Petře symbolicky vyjadřuje svatou trojitost a svatý sloup středu – „stauros“, který podpírá vše lidské – je zde výrazně patrný.

Protože vznik indoevropského slova, védský obřad sómy a samotná ideová podstata křesťanství je jedna a táž vize, jedna a táž filosofie, je také zřejmé, že toto prastaré učení lidské moudrosti je indoevropského původu. Právě tato trojitost s vykresaným duchem života uprostřed coby „třetí silou“ se stala pramenem veškerého duchovního pohledu na svět a to nejen v kulturách indoevropských, ale například i v Egyptě či Mezopotámii.

Neustále se tedy zde na zemi rodí dva světy – svět světla, vědomí a tepla – svět člověka, který vzniká křesáním či křestem, a svět nevědomí, chladu, egoismu a smrti, který křestem vědomí neprochází. Svět, který je vykresáván a staví tak touto činností sám sebe, dostává za svou dobrovolnou obět dar světla, lidského vědomí a svobody.

Svět, který odmítá obětovat Člověku a obětovává tak člověka, snová pouze tělo bez ducha [obraz výroby textilie na tkalcovském stavu], napodobuje fyzicky a bezduše horní duchovní obrazy a tak připravuje pád celého lidského věku a nadvládu spodních vod materialistické „potopy“: *zrychlená činnost tkalcovského stavu a šicího stroje, ze kterých se systémem „hrnečku vař“ sune látka – tělo, pohled na davy lidí ve městech, spousty aut na dálnicích, davy na stadionech v kombinaci se záběry na kácení lesů a padající stromy, na vytékající černé kanalizace, množství kouřících komínů atd.* Když se mezi lidmi ztratí základní povědomost o tom, k čemu vlastně je oheň, a jak pomocí něj místo vaření hovězí polévky či pečení masa stoupat vzhůru za světlem, nastává konec věku, neboť veškeré lidství je postupně pohlcováno zvířecostí.

Celý náboženský obřad původního védského křesťanství symbolicky vyjadřoval poznávací proces člověka – jeho zrod v „křestu“ a následné rozrůstání. Byl proto soustředěn kolem ohně, jehož rozdělávání, ať již pomocí dvou křesacích – „křestních“ – „pašijových“ kamenů či dvou dřevěk zvaných „araní“, symbolizovalo způsob

vzniku vědomí – **oheň a vědomí je totéž, bez ohně není vědomí!**

Na místě zvaném „védi“ – „místě vědění či získávání“ – sedí v kruhu u ohně třikrát denně – ráno, v poledne a večer, neboť noční obřady jsou vyloučené – deset zpěváků na rohožkách zvaných „kattáh“ („železné pánve“), kde se „pečou“ či „zrají“ procesem poznání k dokončenosti a zpívají o tomto „zrození Člověka“ – o zrození lidské mysli vykresané jako oheň. Slova, kterými doprovázejí tento proces, jsou sama stvořena tímto poznáním – jsou toto poznání samo.

Jak číslo 10, tak i kruh či nula, jsou symboly Úplnosti, Celkovosti či Dospělosti. Nula – indický dar novověké světové matematice – totiž není podle této staré tradice právě „ničím“, ale naopak vším – je Úplností a pravým Počátkem – právě proto je nula a dokončený kruh totéž! Z tohoto kruhu – „nuly“ – všechno povstalo, neboť kruh je dokončeným Celkem, rodným bratrem všech celků. Proto se vznáší tato nula „na počátku“ – tj. uprostřed mezi oběma řády, které z ní vystupují – řádem „kladným“ a „záporným“ – jako sluneční kotouč mezi rohy posvátného býka Apise. Proto je tato védská „nula“ základní a jedinou ozdobou hlavy moheňžodarského kněze, posetého trojlístky coby symboly spásné trojitosti, nebo též „aurou“ – perským „Ahurou“ – kolem hlavy Spasitele, anebo korunou zvanou „Mitra“ – „Přítel“ – na hlavě krále lidské říše.

Že se při védském obřadu jednalo o rituál symbolizující zrození poznání, dosvědčuje podobnost ba totožnost sloves „rodit“ a „poznat“ v sanskrtu („džan“ – „džňá“), staroperštině („zan“), řečtině („gnó“ – „gignósco“, „gignomai“) i latině („gnosco“ – „gigno“). V Atharvavědě je dokonce místo, kde se popisuje herec, který při obřadu symbolicky znázorňoval během zpěvu vznik člověka a jeho vývin ze stočeného embrya až po jeho dokončenost – dospělost – tj. vztýčení na zemi.

Původní indoevropská tradice myšlení ztotožňuje tedy vznik člověka se zrozením poznání a vědomí a zároveň je tento pohled na jeho zrod třeskem dvou „kamenů“ – kosmických gun – o sebe tožný i s chápáním vzniku života jako takového. Člověk coby Úplnost (původ slovanského termínu „člověk“ je od „celovek“, řecky „aion“) je proto zároveň totožný s vytlučeným tónem či slovem („brahma“), které nese prostor a svět, a dokud zní, dokud se nese, dává život a nepřipustí, aby se závory studeného světa mrtvé hmoty opět sevřely ve smrtonosném stisku gravitace.

Všude tam, kde je toto spásné slovo přijato, „pozřeno“, to jest pochopeno, dochází ke stejnému procesu rozevření temnot nevědění a gnostickému oplození. Člověk a jeho slovo vědění tak žije dál přes vlny generací. Žije proto dál i vědění, z jakého „stromu života“, z jakého kořene život a člověk sám pochází. Právě proto nazývali védští pěvci sami sebe „křesači sómy“ („sómasya pavitráh“), to jest pěstitelé či „zahradníky“ tohoto pomyslného „stromu života“. Jejich hlavním úkolem bylo oznamovat všem následujícím generacím způsob, jakým se zrodil člověk, a toto vědění uchovávat.

Učení posvátných manter Vědy bylo proto jejich celoživotním posláním. Tak coby „Médové“ – „ti ve středu“ či „ti sladkost vytvářející“ – vzdělávali a „orali“ lidská pokolení a vedli je k dospělosti – k plnému pochopení významu a úkolu člověka na zemi. Příslušníci jednotlivých bráhmanských rodin se dlouhá léta učili mantry nazpaměť, aby je dokázali až do konce svého života věrně reprodukovat a předat vybraným žákům. Tak se zrodila a udržovala „říč-věda“ – „řeč vědění“.

*Z knihy Kořeny Indoevropské duchovní tradice.
Pokračování příště*

DRÁŤÁK.CZ
RÁDIO
BEZ FREKVENCE!

Dýmem: Povolebno

A tak nám skončily volby. Byť se nejednalo o volby, v nichž se porcuje medvěd moci celostátní s možností tvorby zákonů a nástrojů k jejich vymáhání, pak i ve volbách komunálních jde o mnohé a v případě velkých měst o velké love a velkou mediální pozornost. Tedy se není čemu divit, že Endy poté, co se mu situace vymkla z rukou ve dvou největších městech naší země, poněkud zmlkl a jeho jinak obvyklé mečení tvořené především slovem kampaň, kterým si navyknul hovořit k občanům, vystřídal takové to trochu ticho. Ale nikoliv pouze jeho.

Vysvětlení onoho jinak nevídaného stavu je poměrně prosté. Je to výsledkem strachu, který při pohledu na mapu s volebními výsledky musel hrůzou obestřít tváře všech politických žraloků, co se jich v našem českém rybníčku prohání, neboť podle stranického klíče se volilo spíše výjimečně, a když už, tak body sbíraly strany opravdu trpělivě a dlouhodobě pracující mravenčí práci na podpoře rodin a řešení obyčejných lidských potřeb, tedy KDU-ČSL a STAN, namísto těch, které halasně vytrubují blýskavá hesla, kterými tak navzájem soupeří o co největší vnitřní prázdnotu.

Z toho, že si lidé v těchto volbách v naprosto drtivé většině obcí měst rozhodli vládnout sami a řešit tak své skutečné potřeby a starosti, namísto toho, aby byly jako doposud poslušnými nástroji mocenských center a stranických aparátů s pavoučí sítí klientelismu, nepotismu, podkuřování a mazání, aby to jelo, se musí ježít vlasy na hlavách či vraštit pleše mnoha bossů.

Neboť jak se tak zdá, lidem konečně došlo, že skutečná rozhodovací moc patří do rukou jim, nikoliv pánům v limuzínách, kteří jim zalepují ústa plakáty z výroben hesel a jsou jejího výkonu schopni stejně dobře, ne-li lépe, jako všichni ti vyleštění spasitelé, kteří slibují ráje na zemi.

To je vskutku úplně ten nejsilnější dojem z komunálních voleb roku 2018 A.D a přeji naší zemi, aby tento trend decentralizace moci byl trvalý. Protože moc patří do rukou regionům, nikoliv vzdáleným institucím se svými vlastními zájmy, za něž schopni všeho. I obětovat váš život i vaše peníze. Je čas si to nenechat líbit.

Miroslav Václavěk

Povídka: U odpadkových košů doprava

Na zastávce stál dědeček. Kdyby neměl igelitku s nákupem, mohl by být i kouzelný. Nebo spíš určitě byl kouzelný, ale ta taška Aničku mátl. Nějak si nedovedla představit kouzelného dědečka s igelitkou. Chvilí tam přešlapovala a nakonec ho přece jen zatahala za kabát.

„Dobrý den!“

Otočil se a uviděl malou holčičku, jak na něho zespodu kouká a ještě se ho pořád drží.

„Ahoj... copak bys chtěla?“

„Ehmm... když víte... já si nejsem jistá... jste kouzelný nebo ne?“

„No, jak se to vezme...“

„Uměl byste mi poradit? Ale nebude to vůbec jednoduchý...“

„Možná... něco jsem viděl, něco slyšel, něco zažil.“

„A víte, jak se dá změnit Osud?“

„Ale, ale, ty na to jdeš hopem! Proč bys chtěla měnit Osud?“

„Táta říkal, že Karel měl špatnej Osud a proto musel umřít.“

„A kdo je Karel?“

„To byl můj pes, přejelo ho auto.“

„To je mi líto.“

„Já vím, to říkají všichni, ale nikdo s tím nic neudělá. Já myslím, že je to hrozně nefér, že zrovna Karel musel umřít.“

„A tatínek ti řekl, že umřel protože měl takový osud?“

„Jo, a proto ho chci změnit. Mě se totiž vůbec nelíbí, že je Karel mrtvej. Jako už napořád – rozumíte?“

„Ale to není jenom tak...“

„Já vím, všichni se s tím Osudem na něco vymlouvají!“

„To nejsou výmluvy. On o tom nikdo moc neví. Jenže já jsem vysloužil saniták a tak jsem se s ledasčím setkal. Měla bys zajít za Pánem Osudů.“

„A on to může změnit?“

„To nevím, ale tenhle člověk se stará o všechny Osudy, takže by ti možná mohl pomoci.“

„A kde ho najdu?“

„Jo holka, to se ptáš moc, já jsem o něm jenom slyšel...“

„Stejně je to konečně dobrá zpráva – moc vám děkuju, kouzelný

dědečku.“

„Ale já...“ a už to nedořekl protože se Anička radostně rozběhla pryč. Kam, to už přes keře neviděl.

Doběhla k nejbližší telefonní budce a zvedla sluchátko. Vytočila číslo a párkrát to zazvonilo. A pak:

„Dobrý den, informace o telefonních číslech, jak vám můžu pomoci?“

„Dobrý den, tady Anička, potřebuji najít Pána Osudů.“

„Momentik.“

Čekala.

„Pána Osudů říkáte? Tak toho tu bohužel nemáme. Možná podniká pod jiným jménem a nebo má neveřejné číslo.“

„Tak vám děkuju.“ Řekla Anička a zavěsila. Všechna radost z ní vyprchala. Co teď? Skoro už vykročila z budky, když si všimla nalepeného inzerátu:

VYUČENÁ ČARODĚJNICE

ZA MALÝ OBNOS VYJEVÍM COKOLI

ÚZKÁ UL. 2, DRUHÉ PATRO, PO-PÁ 9-16 HOD

Proč ne? Řekla si Anička a vyrazila do Úzké. Druhé patro bylo ve skutečnosti třetí a Úzká 2 byla Úzká 17, ale po troše doptávání to našla. Otevřela mladá dáma, která vypadala jako Aniččina učitelka přírodopisu.

„Dobrý den, vy jste ta čarodějnice?“

„To jsem, pojď dál.“

Anička ji následovala do bytu. Čarodějnice měla na sobě chlupaté bačkory a dlouhý kabát. Vedla ji do kuchyně.

„Musím nachystat manželovi jídlo, za chvíli se vrátí z práce, doufám, že ti to nevádí?“

„Kdepak.“ Řekla a rozhlížela se po kuchyni – všude byl hrozný nepořádek.

„Nesundávej si bundu. Oni nám netopí – a venku přitom už skoro mrzne.“

Aničce se moc nelíbila. Nějak jí nešlo do hlavy, jak může být čaroděj-

nice tak mladá. Otevřela troubu a ovanul ji horký vzduch.
 „Možná byste mohli topit troubou.“ poradila Anička.
 „I na to možná dojde... a proč jsi vlastně přišla?“
 „Hledám Pána Osudů.“
 Čarodějnice k ní sice stála zády a ohnutá, ale i tak bylo vidět, jak se na chvíli zarazila. Pak se pomalu jakoby bolestně narovнала.
 „Určitě?“
 „Myslím, že ano.“
 „Myslíš, nebo víš?“
 „Hm... Hm...“ přemýšlela Anička.
 „Určitě ano, on je jediný, kdo mi může pomoci.“
 Teprve teď se otočila a najednou vypadala opravdu jako čarodějnice.
 „Dobrá tedy. Pojedeš šestašedesátkou na konečnou, pak vystoupíš a ze zastávky půjdeš pořád dál. U tří odpadkových košů se dáš doprava. Je to čtvrtý vchod z kraje. Na zvonku je napsáno Josef Černý. Chceš si to napsat?“
 „Kdepak, já si to budu pamatovat.“
 „Tak a teď už běž Aničko, za chvíli přijde manžel.“
 „Jak víte...?“
 „Jsem přece čarodějnice – i když mladá, dle tvého mínění.“
 Ve dveřích se Anička ještě zarazila a začala šátrat v kapsičce na krku.“
 „Ještě vám dlužím malý obnos...“
 „Kdepak, za takovéhle služby se neplatí.“
 „Opravdu?“
 „Věř mi.“
 „Tak.“ řekla si Anička a stála přede dveřmi.
 A jde se.

Vystoupila z autobusu a šla. Pořád šla a hledala odpadkové koše. Tři odpadkové koše. Byly tam. Jako znamení. Uprostřed polí stály u silnice tři modré odpadkové koše. Úplně nové a prázdné, protože nebyl nikdo, kdo by do nich vyhazoval odpadky.
 Zabočila po pěšině a zamířila k panelákům tyčícím se mezi pomrzlou kukuřicí. Bytovka, ke které ji cesta dovedla, byla hrozně dlouhá. U čtvrtých dveří zastavila a zkoumala zvonky. Josef černý tam byl. Konečně pořádná informace. Zazvonila.
 „Škrrrrr... haló?“
 „Anička, dobrý den. Potřebovala bych s vámi mluvit.“
 „Pojďte dál. Je to po schodech dolů.“ Ozval se ženský hlas a současně zachrčel zámek. Anička přiskočila ke dveřím, zatlačila. Nic. Zámek přestal chrčet a dveře zůstaly zavřené. Zazvonila znovu.
 „Škrrrrr... haló?“
 „To jsem zase já Anička, já jsem tlačila...“
 „Dobře, otevřu znovu, musíte zatahnout.“
 Zámek zachrčel, Anička dle rady zatáhla a dveře se otevřely. Vešla dovnitř a u schránek to vzala po schodech dolů. Dveře napravo byly otevřené. Zaklepala o dvevní rám a vešla dovnitř. Za stolem seděla paní, která jí připomínala tetičku Elišku.
 „Dobrý den, přejete si?“
 „Já bych chtěla mluvit s Pánem Osudů.“
 „Prosím?“
 „Poslala mě sem čarodějnice, co nevypadala jako čarodějnice a kouzelný dědeček, co nebyl kouzelný, mi říkal, že on mi pomůže.“
 „Hmmm“
 „Ano?“
 „Pán Osudů zrovna nemá čas.“
 „Dobře, já počkám.“ Řekla Anička a rozhlížela se po nějaké židli. Žádná tam nebyla a tak si sedla na koberec. Vypadala odhodlaně.
 Teta Eliška vydržela 32 minut. Pak zmizela za dveře s červenou koženkou. Brána se otevřela.
 „Můžete dál, Pán Osudů vás očekává.“
 Anička důstojně vstoupila do místnosti.
 On seděl za oprýskanou školní lavicí úplně shrbený za hromadou papírů. Byl postarší, plešatý a s kruhy pod očima. Na okně měl fotku dvou dětí. Anička najednou stála před NÍM!
 Přeslapovala na místě u lavice, nevěda jak začít. A on se pořád jenom hrabal v nějakých papírech, jenom jednou nebo dvakrát na ni rychle mrknul a hrabal se dál. Pak promluvil. Měl nakrápľý hlas.

„Dobrý den, copak potřebuješ?“
 „Dobrý den, já jsem Anička, vy jste Pán Osudů?“
 „Ano, to jsem já. Nezlob se, musím udělat spoustu papírů, ale poslouchám tě, můžeš klidně mluvit.“
 Anička se nadechla a spustila, zatímco on si mezitím srovnal papíry na úhlednou hromádku, dával na ně razítko ZPEČETĚNO, podepsal a položil na druhou hromádku.
 „Víte, já bych chtěla změnit Karlův Osud. Byl to můj nejlepší kamarád a teď je mrtvej...“
 „Ale to není jenom tak!“
 „Jakto že ne?“ Po tom všem, co se jí podařilo, to skončí tak blízko cíle?
 „Víš, Aničko. Každý má svůj Osud zapsaný v Osudném listě. To je úřední papír s razítkem a podpisem, a ten je uložen v archivačním oddělení, a přesně se dohlíží, aby všechno bylo tak, jak má. A ten list je jednou provždy. A nejde měnit.“
 „Ani vy nemůžete?“
 „Já jsem jenom úředník.“
 „Ale vy mně musíte pomoci!“
 „To opravdu nejde.“
 „Ale pane... kdo jiný by mi mohl pomoci?“ Anička už začínala natahovat.
 „Sakra!“ Vykřikl Pán Osudů.
 „Tak to vidíš! Teď jsem to zkazil. Bože, kolik je hodin? To jsem tomu dal, vidíš? To razítko se nesmí dotýkat tohohle rámečku. Já se tady s tebou bavím a teď jsem to celý pokazil!“ Mezitím už zvedal telefon a vytácel číslo.
 „Dobrý den, Pán Osudů, spojte mě na archivační oddělení...
 Haló? Dobrý den paní Kropáčková, mám na vás obrovskou prosbu... ano, bohužel... já vím, je to moje chyba. Paní Kropáčková, prosím vás... víte, že to musíme zpravit. Přece ten člověk... dovedete si představit, že by nám umřel jen tak? Sám od sebe? Ale ano, já vím... všude je málo lidí... Ale mě vůbec nezajímá, že je paní Koudelková na mateřské. Já prostě potřebuju poslat znovu ten pečetní list. Hned teď! ... Ano, děkuji vám.“
 Položil telefon, opřel se o lavici a podíval se na Aničku.
 „Jak se jmenoval tvůj kamarád a kdy umřel?“
 „Karel, auto ho přejelo přede dvířem.“
 „Přede dvířem – to bych tu měl ještě mít...“ Zvednul se od lavice a Anička zjistila, že je ještě mnohem menší, než vypadal. Byl tak malý, že na židli musel klimbat nohama. Ve skříni našel nějaký stoh papírů a začal jej prohledávat.
 „A tady je to... Karel – pes, přejet autem dvanáctého ráno...“
 „Ano, to je přesně on.“
 Pán Osudů vzal ten papír s sebou a zase si sedl za lavici. Pak chvíli mlčel a střídavě se díval na papír a na ni.
 Potom vzal propisku, něco tam přeškrtnul, něco dopsal a nakonec to podepsal. Podíval se na Aničku.
 „Tak už můžeš jít.“
 „A to je jako všechno?“
 „Jasně, teď běž domů a zase to bude v pořádku.“
 „Opravdu? No to je nádhra. Vy jste...“
 „Běž už, prosím tě, já mám ještě spoustu práce.“
 Vyprovodil ji až ke schodišti na chodbu. Anička mu ještě poděkovala a rozběhla se domů.
 Pán Osudů se vrátil zpátky a podíval se na tetu Elišku. Ta se na něho dívala, jako by všechno věděla. Chvíli se na ni díval.
 „Eliško prosím vás, do deseti minut by si pro mě měli přijít, prosím vás, zdržte je trochu. Musím zavolat domů a sbalit si nějaké věci.“
 „Pane?“
 „Ano?“ otočil se v půli cesty do kanceláře.
 „Stálo vám to za to?“
 Nejdřív se nadechnul ale pak jenom mávnul rukou a šel ke dveřím.

Tom Odpad

Recenze:

Švehlova monografie o I. M. Jirousovi — zmařená šance

Ve své předmluvě autor uvádí, že „počátek zrodu této knihy spadá do podzimu 2004“, kdy ho prý k jejímu sepsání vyzval nakladatel Stoilov. Ovšem „neodbytný pocit, že čas dozrál“, dostal autor až na podzim 2011, kdy se „vypravil [...] za Jirousem se svým plánem a požádal ho o spolupráci. [Jirous se] usmál a prohlásil, že nemá zájem. Necelý týden nato zemřel“. Fakticky pak „začala kniha [...] vznikat [...] zhruba rok po jeho smrti“, tj. na podzim 2012. Kromě osobních důvodů k této práci, o nichž se autor dále rozepisuje, ho k ní „motivoval i fakt, že podrobná Jirousova biografie zatím nebyla napsána“, ale zároveň upozorňuje, že „neměl ambici psát vědeckou práci“. Konkrétně praví: „Nejsem badatel, [...] jsem reportér“. Nakonec autor uvádí, že kromě „dostupných knih, [...] filmů, novinových a časopiseckých rozhovorů“ měl k dispozici též „dosud nezveřejněné deníkové zápisky některých Jirousových blízkých či jeho korespondenci“. Pročetl prý Jirousovu písemnou pozůstalost, vytěžil dostupné archivní materiály a „vedl [...] rozhovory s osmi desítkami Jirousových přátel, příbuzných a známých...“.

Kniha je rozdělena do 23 kapitol, poznámky, které však neobsahují bibliografické odkazy, ale jen jakési další, ještě více rozšiřující komentáře, jsou umístěny na jejím konci, po nichž ještě následuje blok *Co bylo dál s ostatními*, v němž jsou vylíčeny osudy nejčastěji zmiňovaných osob po Jirousově smrti v r. 2011; pak místo standardní bibliografie následuje blok *Z čeho jsem čerpal*, ve kterém kromě knižních a časopiseckých publikací, bohužel seřazených chronologicky podle data vydání, nikoli abecedně (a nikoli všech v textu zmíněných), takže se v tom dost špatně hledá, je i soupis „dokumentů z archivů“ (nejsou tu však zmíněny soukromé archivy), „rozhovorů v novinách“, „filmů a televizních pořadů“ a „rozhovorů s pamětníky“ (jména osob seřazená abecedně, s daty jednotlivých rozhovorů). Nakonec je zařazen jmenový rejstřík.

Kapitoly jsou číslovány, ale kromě toho má každá ještě název, který tvoří nějaký příznačný citát z textu v ní obsaženém, tak např. první kapitola se jmenuje *V tu chvíli jsem si uvědomila, že skoro nic neměl*; tyto chytlavé názvy jsou nepochybně produktem autorovy žurnalistické profese, k níž se ostatně již v předmluvě hrdě hlásí.

Takto vlastně stačí podívat se v obsahu na názvy jednotlivých kapitol a Švehlova koncepce Jirousova životopisu se hned ozřejmí. Začíná „od konce“, v první kapitole po způsobu reportáže líčí poslední Jirousovy měsíce, týdny, dny, ba i hodiny — a pak se vrací „na začátek“ a chronologicky, postupně popisuje životaběh IMJ až do konce první dekády 21. století. I z tohoto seřazení je patrná Švehlova zkušenost „investigativního“ novináře, jenž ví, že je třeba především upoutat, zaujmout.

Rozsahem jde o dílo vskutku monumentální, a očekáváme-li od biografii především faktografii, tj. chceme-li se z nich dozvědět o té které osobnosti co nejvíce, pak tato Švehlova kniha do značné míry vyhovuje tomuto kritériu: konkrétními údaji o Jirousově životě je vskutku napěchovaná, tedy ovšem právě a povytce fakty o jeho *životě*, v mnohem menší míře též o jeho literárním *děle*. Uvážíme-li však, že u osobnosti, jakou IMJ byl, tvoří to, čemu se tradičně říká „život“ a „dílo“ jeden nerozpletitelný amalgám, že Jirousovým dílem zdaleka nebyly jen různé — literární i publicistické — texty, ale též jeho působnost organizátora, iniciátora různých, nejprve veřejných, později již neoficiálních kulturních akcí, případně též v tom nejlepší slova smyslu ideologa české undergroundové kultury, připustíme-li, že bez Jirousových opakovaných kriminálů v sedmdesátých a osmdesátých letech, bez jeho „kariéry“ údajného výtržníka, ale de facto politického vězně, vězně svědomí, by jen těžko bylo možno o něm uvažovat též jakožto o autorovi jedné z výsostných básnických sbírek druhé poloviny 20. století, pak je *snad* tato disproporce ve Švehlově monografii omluvitelná.

Nyní konečně k tomu, co lze v této knize omluvit jen stěží:

1) Že Švehla vypisuje Jirousovu biografii chronologicky a detailně, je jistě v pořádku, je to přehledné, kromě úvodního „zet“ to jde od „a“ až k závěrečnému „ypsilonu“. První problém je v tom, že autor si evidentně dal za úkol sepsat biografii v šíři vskutku *encyklopedické*. Výsledkem je jakýsi „stromček“, kdy např. v pomyslném bodě c) odbočí a vytvoří bod cc), případně z této digrese vybočí ještě k digresi další, k bodu ccc). Tak např. dospěje-li v Jirousově curriculum k manželům Padrtovým, zastaví se u jejich předchozích životních osudů na několik stránek. Totéž pak u většiny dalších osobností, s nimiž se IMJ v životě sblížil: S Věrou Vařilovou-Jirousovou (u ní neopomene detailně vylíčit nejen její rodinné zázemí, ale též její předchozí poměr, takže musí pojednat též o životě Alexeje Kusáka), s Karlem Vojákem, Mariem Strettim, Janem Ságlem, Milanem Knížákem, s Mejlou Hlavsou, Vráťou Brabencem, s manželi Němcovými, s Egonem Bondym, Paulem Wilsonem, Miroslavem Skalickým, Karlem Havelkou, Františkem Stárkem, Václavem Havlem, Julianou Stritzkovou-Jirousovou (v jejím případě opět s řadou digresí) atd. atd., přičemž nevynechá podrobnosti o Jirousových milenkách po r. 1989. Jsou tu též jakési „dějiny v kostce“ skupin Primitives Group a ovšem Plastic People, ale jsou tu i „medailony“ osob, které s IMJ měly jen málo společného, např. Jiřího Černého či Vladimíra Mišíka, nicméně autorovi se v daném okamžiku jaksi do vyprávění hodí. To samo o sobě by také ještě nemuselo vadit, kdyby to místy nebylo tak rozvláčné, vskutku encyklopedicky popisné a kdyby hlavním pramenem pro většinu těchto portrétů nebyly Švehlovi archivy StB. Zde se rozhodně mělo krátit, nebo ty odbočky aspoň tisknout petitem, zejména v případech, kdy pro ně také čerpal z již vydané literatury: tam mohl prostě odkázat na podrobnosti publikované jinde dříve — a napsané dosti často též výstižněji. (A intimity v Jirousových osobních vztazích, když už to Švehla považuje za nutné světu sdělit, bylo jistě možno popsat s větší mírou vkusu.)

S tím souvisí další potíž, totiž kvantum sekundární literatury, s níž autor pracoval. Odhaduji, že asi 80 % informací ve Švehlově knize obsažených, by bylo možno dohledat v jiných, starších publikacích. I tak by bylo možno pracovat, sestavit tedy jakousi antologii dokumentů a svědectví; postupoval tak např. Jaroslav Riedel v nedávno vydané knize *Plastic People a český underground* (Galén, 2016), v níž však, nutno hned dodat, šlo z větší části o svědectví až dotud neznámá, nepublikovaná.

Švehla občas sice cituje (citace však neprovázejí žádné konkrétní odkazy ani k publikacím, natož ke konkrétním pasážím, v čemž je další potíž, k níž se ještě vrátím; na citace upozorňuje výroky jako „jak později / jinde / jednou sdělil“, což je vskutku k zesílení), ale častěji citace toliko parafrázuje vlastními slovy, čímž jim ovšem jednak *ubírá na autenticitě*, jednak jim *dodává zdání objektivního zjištění*. Přitom si z pramenů vybírá, co se mu hodí, a pak svůj výběr „mistrně“ sceluje a „syntetizuje“ — a bohužel také občas žurnalisticko-beletristicky „dotváří“.

Pozn.:

Je toho mnoho, proto jen několik ukázek: „Ságl ráno odcházel na směnu do Pragovky vrtat na pásu díry do plechů, zatímco Jirous si dopřával luxus studentského života sice s málo penězi, ovšem se spoustou času, který mu umožnil po společně prohýřených nocích vyspávat“ (s. 60–61); „To samozřejmě věděla i Věra, navíc se jí Ivan opravdu zamlouval. Ještě před koncem roku tedy začala řešit, komu dát přednost. Je také možné, že chodila nějaký čas s Kusákem i Jirousem současně. Na silvestra 1963 se ale problém nečekaně vyřešil“ (s. 62); „Ivan i Věra měli nakročeno stát se nejvýraznějšími kunsthistoriky a teoretiky umění své generace. Ivan byl sečtější a nadanější, Věra to doháněla mnohem větší pilí. Velmi se doplňovali v osobním životě, měli stejný vkus, spoustu

času trávili spolu. Vypadali i vizuálně sladěně, na tehdejší poměry zajímavě. Věra si libovala v osobitěm oblečení, asi tom nejzajímavějším, co mizerně zásobené obchody nabízely“ (s. 80); „Jakmile Karel Voják na začátku osmašedesátého od lidí kolem sebe uslyšel, že bude možné vycestovat na Západ, rozhodl se nečekat a zkusit to. Ani tehdy, na prahu pražského jara, neměl ovšem cestu do své vysněné Francie vůbec jednoduchou“ (s. 139); „Věra tam potkala Němce a při oslavě vernisáže proseděli večer v družném hovoru v rohu místnosti. Němec rád mluvil, uměl lidi oslnit svým přehledem a bystrostí úsudku. To měla Věra ráda, ostatně jednoho takového muže měla za manžela. Němec však zjevně zapůsobil na Věru i jinak. Byl o dvanáct let starší, i když na to rozhodně nevypadal. Byl otcem sedmi dětí a charismatickým mužem s pověstí spořádaného usedlého manžela. To muselo Věře imponovat, zvláště když Ivan měl do usedlosti daleko...“ (s. 94); „Vrcholem bylo, když Jana Ságla sedícího na tonetce zvedl a v nečekaném hnutí myslí ho i s židlí hodil proti obrazu opřenému o zeď. Olga Vyleťalová (tehdy ještě Poláčková), rovněž malířka, si tam postavila dvě stě třicet let starou, asi čtyři metry dlouhou a metr vysokou olejomalbu Kuksu v jeho největší slávě ještě za života hraběte Šporka. Během svého letního pobytu si dělala kopii obrazu, kterou si chtěla odvézt. Po Jirousově legrácké ale v obrazu zůstaly dvě díry od nohou židle, na níž Ságla seděl. Všichni přítomní ztuhli, Ságla se začal rozčilovat“ (s. 142–143); „V tu chvíli by dal každý znalec ostatními dráty otočeného policejního státu jménem Československo patrně ruku do ohně za to, že je Demjánovo útěkové dobrodružství u konce“ (s. 173); „Jirous na organizaci koncertů přísně dohlížel, uměl si ale zájezdy po Čechách a Moravě užít. Pivo a rum tekly proudem, po trase navštěvovali kamarády, spávali na podlaze u známých“ (s. 189); „V té době ale možná nebylo v sále a jeho okolí člověka, který by svérázný rozjezd koncertu sledoval pozorněji než osmačtyřicetiletý Jiří Malík z nedalekého Podolí“ (s. 195–196); „Ordinaci měl [MUDr. Stanislav Drvota] na jedné z dlouhých ponurých chodeb pražské psychiatrické kliniky v ulici Ke Karlovu sídlící na Novém Městě pražském v bývalém augustiniánském klášteře sv. Kateřiny. Josef II. jej nechal zrušit a přeměnit na kasárna, místo nich zde byl pak ve dvacátých letech 19. století založen ústav pro léčbu duševně nemocných“ (s. 211); „Když začali muzikanti nosit do malého hospodského sálu aparaturu, z výčepu, který byl přes chodbu, se přihnal předseda národního výboru, tedy vlastně starosta, akorát jmenovaný komunisty. V hospodě zapíjel s myslivci konec roku a příjezd vlasatých lidí se mu nelíbil“ (s. 280).

Autora jeho encyklopedické ambice nutí zpracovat kvantum přejatého materiálu, jehož hodnověrnost vesměs neprověřuje, nepřistupuje k němu kriticky (jiná otázka je, zda by takové prověření vůbec bylo vždy možné, ale pak mělo být na nespolehlivost toho kterého pramene upozorněno). Ale na takovouto šíři prostě Švehla-historik nestačí.

A tak jsou v této publikaci občas zaznamenány nejen faktografie, ale spíše jakési kvazifaktografie, ba i věcné omyly, jichž sice snad není příliš mnoho, ale vyskytují se tu. Tak např. na s. 17 se píše o Zvíkovském mostě, kde údajně Plastici s IMJ v roce 1969 „pobíhali“: je to však nedostavěný dálniční most u Vojslavic nedaleko Humpolce. Na s. 40 je psáno o obci „Brancourov“, jak „se měla jmenovat vesnice zaniklá na stejném místě během třicetileté války“. Jde o doposud existující osadu Bransoudov u Humpolce, kterou IMJ s přáteli jen přezdívali „Brancourov“! Na s. 73 „chodil [Brikcius] na ekumenické semináře do pražských Emauz“, což je nesmysl: ty semináře se konaly na evangelické faře v ulici V jirchářích. Na s. 130: „Jirous vydal [...] reportáž [...] o zámeckém parku ve Velči...“: jedná se o Valeč u Lubence, ne o „Velč“! Na s. 389 a passim dále: k názvu kapitol připojuje Švehla otazník: „Kromě křesťanské morálky vyznávám i westernovou morálku. Takhle se loučí chlapi?“. Jde o zásadní nepochopení tomuto Jirousovu výroku (zazněl v 15. dílu seriálu *Fenomén underground*), kde si právě IMJ pochvaluje, že se s Pavlem Zajíčkem před jeho odchodem do exilu rozloučil bez sentimentu, ne že to bere v pochybnost! Na s. 409 je psáno o „Brabencových textech na motivy z díla filozofa Ladislava Klímy“, ale tak to není!

Jde o Klímovy texty, které Brabenec vybral, upravil, zaranžoval — a ovšem geniálně s Hlavsou interpretoval. Ale nebyl jejich autorem. Na s. 417 se Švehla zabývá Jirousovým textem *Darovanému času na žuby nekoukej* (z nejasných důvodů jej zde hodnotí jako jeho „druhou nejdůležitější text“) a dumá nad tím, proč „nevyvolal písemnou odezvu“: prý proto, že vyšel pouze v zahraničí nejprve v revui *Forum* (srpen 1980). Ovšem *Forum* byl domácí český samizdat, v Rakousku vycházel *Paternoster*, ale až od r. 1983.

K tomu možno dodat, že Švehlova interpretace Jirousových textů je vskutku podivná. Podrobněji se zabývá jen *Zprávou o činnosti Křižovnické školy*, *Zprávou o třetím českém hudebním obrození* a pak právě esejem *Darovanému času...*, ostatní zmiňuje jen letmo, pokud vůbec. A z poesie vlastně věnuje pozornost jen *Magorovým labutím písním* (s. 449–455), které ho zajímají zejména jako zpráva o valdickém kriminále; dosti si všímá např. toho, jak byly texty sbírky z vězení propašovány. O sekundární literatuře zabývající se Jirousovou poezií, např. o studii Jiřího Trávnicka *Běry a stesky kajícíkovy*, zřejmě vůbec neví, aspoň ji nikde necituje.

2) K jakémukoli historickému materiálu nelze přistoupit jinak než s apriorními hodnotovými kritérii, tj. též s konkrétní „ideologickou průpravou“, ať už si ji autor uvědomuje a připouští, či nikoli. Ve Švehlově případě je tato ideologie dosti zřejmá. Svět se mu dělí na DOBRO, tj. „pravici“ (zastánce svobody, křesťany, katolíky, avantgardní umělce, zejména „abstraktivisty“ a „lidi z undergroundu“), a na ZLO, tj. „levici“ (komunisty, marxisty, „činovníky“, „policajty“, „estébáky“, „režim“ atd.). Jakési fatum pak představuje „doba“ a ovšem mnohokrát zmiňovaná „normalizace“ (vždy a všude psáno bez uvozovek!). Vtěsnat do tohoto ideologického schématu či rastru interpretaci osobnosti IMJ, případně duchovní obzory celé undergroundové komunity je pak autorovi prioritním úkolem. Švehlova „ideologie“ však bohužel připomíná bečení roduvěrných ovcí v Orwellově *Farmě zvířat*: „Four legs gúúúúúú, two legs báááááá!“; byť „ideologicky“ přepólované. Tento „rastr“ pak Švehla uplatňuje na vše jen trochu méně jednoznačně.

2) K jakémukoli historickému materiálu nelze přistoupit jinak než s apriorními hodnotovými kritérii, tj. též s konkrétní „ideologickou průpravou“, ať už si ji autor uvědomuje a připouští, či nikoli. Ve Švehlově případě je tato ideologie dosti zřejmá. Svět se mu dělí na DOBRO, tj. „pravici“ (zastánce svobody, křesťany, katolíky, avantgardní umělce, zejména „abstraktivisty“ a „lidi z undergroundu“), a na ZLO, tj. „levici“ (komunisty, marxisty, „činovníky“, „policajty“, „estébáky“, „režim“ atd.). Jakési fatum pak představuje „doba“ a ovšem mnohokrát zmiňovaná „normalizace“ (vždy a všude psáno bez uvozovek!). Vtěsnat do tohoto ideologického schématu či rastru interpretaci osobnosti IMJ, případně duchovní obzory celé undergroundové komunity je pak autorovi prioritním úkolem. Švehlova „ideologie“ však bohužel připomíná bečení roduvěrných ovcí v Orwellově *Farmě zvířat*: „Four legs gúúúúúú, two legs báááááá!“; byť „ideologicky“ přepólované. Tento „rastr“ pak Švehla uplatňuje na vše jen trochu méně jednoznačně.

Tak např. má-li se vyrovnat s tím, že IMJ použil jako motto pro svou *Zprávu o třetím českém hudebním obrození* (údajný!) citát z Mao Ce-tunga, nemůže jistěže připustit, že by si ho IMJ zvolil proto, že se mu líbil. Nabízí se mu tedy jen dvojí vysvětlení: buď ho takříkajíc svedl na scestí vyznavač Maa, tj. „jednoho z nejhorších nepřátel [svobody]“, Egon Bondy (s. 283), nebo IMJ „tehdy neměl informace o tom, jakých zločinů se [Mao] v Číně dopustil“ (tamtéž), ale je vyloučeno, aby Jirousovi byly Maovy myšlenky (u Švehly ovšem jen „myšlenky“ v uvozovkách — na s. 284) v čemkoli blízké.

pokračování příště

Martin Machovec

*Ústav české literatury a komparatistiky Filozofické fakulty UK
publikováno v bohemistické publikaci Univerzity Karlovy „Slovo a smysl“*

Doporučujeme:

4. listopad 2018, Ponava, Brno

VEČER POESIE

J. E. Frič + Ťovajz & spol.

17. listopad 2018, Klub Vagon, Praha

13. ROČNÍK KONCERTU PROTI TOTALITĚ, NESVOBODĚ A KOMUNISMU

Hally Belly, Sladký konec, Jull Dajen, GiGiGang,
Extempore, Blaženka

fotografie a obrazy: Petr Nikl, Stonožka a Ludvík
Doležal a další
moderuje Čuñas

18. listopad 2018, Klub Rusty Nail, Brno

13. ROČNÍK KONCERTU PROTI TOTALITĚ, NESVOBODĚ A KOMUNISMU

Miky & Poetic Band, El El, Jiří Vondrák, Kolben
& spol., Nikol Fischerová & Helén, PBK Blues
moderuje Miky Marusjak

24. listopad 2018, U Prince Miroslava, Praha

ČESKOSLOVENSKÝ VEČER – AUKCE UMĚLECKÝCH DĚL VE PROSPĚCH CENY PETRA BOHUNOVSKÉHO PRO PODPO- RU NEZÁVISLÝCH UMĚLCŮ

Dekadent Fabrik, Nikol Fischerová – Metanoia,
Ivan Motýl, Míra Chuděj, Jakub Chrobák, Vydavatelství Koleno, Krystyna Skalická, J. E. Frič,
Double Jane, Překvápk, Václav Bahňous Blabolil, Čuñas a další

6. prosinec 2018, Kafe na gauči, Brno

VEČER NAPŘÍČ

Od 16 hod. prodej artefaktů ve prospěch Ceny Petra Bohunovského pro nezávislé umělce, vernisáž
dávda Bartoně

Od 18:45 Nevývážené hovory J. E. F. pro rádio
Dráták, tentokrát na téma „Umění a jeho (hmotná) podpora“ – host Petr Linhart

Hradištská hudci, Pavel Herot, Jan Těsnohlídek
ml., Aleš Berný & Šílený Fridrich, Petr Linhart

8. prosinec 2018, Čtverka, Uničov

KNAJPENKULTURSEJŠN

J. E. Frič + Ťovajz & spol., Balet československého
rozhlasu, Market, Darren Eve
fotografie: Dušan Matuška

10. prosinec 2018, Stará pekárna, Brno

KŘEST CD

Herman Traumer, NicMoc Kvintet

21. prosinec 2018, Klub Paradox, Brno

BLUESOVÉ VÁNOCE (SERIÁL PROLUKY)

Vyhlášení ceny P.B., ZPP Band, Tom Jegr a další...

11. leden 2019, Klub Bajkazy, Brno

HOMÉR'S MEMORIAL

Česnekový glocny, Sibérija, Ať se snaží ona, El El,
Jara Záděra s flašinetem, křest revue Dno a další

17. leden 2019, Klub Rusty Nail, Brno

PARALELNÍ UNIVERSITA JOSEFA ŠAFAŘÍKA

Program bude upřesněn

Podrobně: www.spodniproudy.cz

Oheň na střeše:

V rámci volební agitky mladoboleslavský primátor Raduan Nwelati vyjádřil nulovou toleranci k cizincům. ●●● Humanitární organizace Human Rights Watch a Maďarský helsinský výbor v srpnu upozornily na novou maďarskou metodu, kterou maďaři aplikovali ve svých táborech. Zadržovaným uprchlíkům přestali poskytovat jídlo, aby je donutili odejít do Srbska či jiné třetí země. ●●● Z Chorvatska mizí naturistické pláže, zavře i historicky první nudistický kemp. ●●● Kandidátka na guvernérku státu New York Cynthia Nixonová tvrdí, že termostaty v hromadných kancelářích jsou nastavovány sexisticky. Hereččin volební tým proto požadoval, aby byl termostat nastaven na 24,5 stupně Celsia. Větší chlad prý nespravedlivě nahrává mužům. Teplota v kancelářích je nastavena podle standardů z 60. let minulého století. A ty byly prý vytvářeny podle modelů vyhovujících mužům. ●●● Kreslený dětský seriál o mašině Tomášovi se po desítkách let stal genderově vyváženějším a multikulturnějším. Do seriálu přibýly ženské postavy a má nové mezinárodní hrdiny - Indku, Australana a Číňana, jelikož Seriál jeho kritikové dlouhodobě označovali za sexistický a rasistický. ●●● Americký psycholog Brian Sharples našel vysvětlení pro únosy mimozemšťany. Má se jednat o kombinaci spánkové paralýzy a halucinací. Paralýza může nastat při usínání či při probouzení a jde o stav, kdy je mysl při vědomí, ale svaly jsou deaktivovány v rámci fáze REM spánku. Protože jde o pomezí spánku a bdění, člověk si uvědomuje okolní prostředí, ale zároveň může mít snové halucinace v podobě hlasů, démonů nebo právě třeba mimozemšťanů. Halucinace provázející spánkovou paralýzu bývají podle něj trojího typu: jednak to může být temná postava, která se k vám přibližuje, nebo je to démon, jenž na vás útočí a chce vás zadusit. Třetím často popisovaným prožitkem je pak levitace, tedy pocit, že opouštíte tělo a letíte do jiné dimenze. ●●● Organizátoři Miss America zrušili promenádu v plavkách, a to na podporu tažení proti sexuálnímu ponižování žen, které v USA prosazuje hnutí MeToo. Ve vedení soutěže jsou nyní výhradně ženy, a ty se shodly, že na umístění soutěžících nebude mít žádný vliv postava ani oděv. ●●● Po více než 100 letech byly pro veřejnost uvolněny informace o sexuální chování tučňáků na základě polární expedice kapitána Scotta z roku 1910. Pro puritánskou Anglii by tehdy byly velmi pohoršující. Biolog Dr. George Murray Levick označil chování tučňáků jako zvrhlé a chuligánské. Studie je plná příkladů znásilňování, sexuálního zneužívání tučňáčích kuřat, sexu pro zábavu a dokonce i homosexuality. Tučňáci údajně nerozlišují mezi živou a mrtvou samicí, při páření je zajímá jen poloha samice, a pokud se v ní zrovna nachází rok stará mrtvolka, využijí ji. Samci nemají kognitivní schopnosti, jimiž by živou a mrtvou partnerku rozpoznali. ●●● U brněnské herny na ulici Hněvkovského ležela opilá žena, svlečená do kalhotek. Na výzvy strážníků reagovala demonstrativním pózováním a varovala strážníky, že pokud ji nenechají být, půjde to říct své mamince. ●●● Ministr financí Alena Schillerová (ANO) řekla, že ministerstvo má právo vědět, kolik lidí si zvete na svatbu. Reagovala tak na kauzu, kdy Finanční úřad v Přerově žádal novomanžele o informace ohledně počtu hostů a způsobu platby. Konkrétně, jak byla svatba vyúčtována či zda byl vystaven účetní doklad. V Olomouckém kraji obeslali berňáci 95 výzev novomanželům. Pokud neposkytnou informace, novomanželům hrozí hned po svatbě pokuta až půl milionu. V Polsku šli ještě dál a chtějí číslo da dýdžeje či fotografa. ●●● Britský student Angelos Sofocleous dostal výpověď, protože napsal, že ženy se nerodí s penisem, což má být údajně biologický fakt. Konstatování, že ženy fyzicky nedisponují mužským pohlavním údem, bylo kritiky označeno za nepřijatelné transfobní. Bývalý šéf LGBT sekce Humanistů Christopher Ward reagoval prohlášením, že je prohlášení o penisech fakticky nepravdivé a nezaslouží si další debatu. ●●● Ruská aktivistka Anna Dovgaljukovová lije v metru mužům, kteří sedí s roztaženými nohama (tzv. manspreading) mezi nohy směs vody a bělidla, aby je označovala a ukázala, kterou částí těla tyto muži přemýšlejí. Roztahování nohou je podle ní znakem genderové nadřazenosti mužů nad ženami a navíc tím muži zabírají více místa, než by měli. ●●● V Maďarsku prosadili dodatek ústavy, jenž zakazuje bezdomovectví. Má jít o snahu o zachování lidské důstojnosti bezdomovců. ●●● Český slávik letos nebude.

Φ&Γ

Předplatné:

Můžete si předplatit libovolný počet výtisků à 30 Kč.

Porto neúčtujeme a horní cenová hranice není omezena, případný výtěžek bez uzardění propijeme.

Kontakt: igor.latal@hotmail.cz, Archiv: spodniproudy.cz

Tiráž: Uši a Vitr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel • redakce: Fido, Honza Bartoň, Milan Haußmann • přispěvatelé: j. e. f., Miky Marusjak, Ta Pájka, Vojtěch Landa, Vladimír Jaromír Horák, Ivosh Krejzek, Luboš Vlach, Kristián Čura, Jan Kozák, Marie Ludvíková, Martin Machovec